

Bachur

1. Nedarim 21a

שניהם רוצין בשלשה דינרין: גמ' ארבעה נדרים התירו חכמים כו' אמר ליה רבי אבא בר ממל לרבי אמי אמרת לן משמיה דרבי יהודה נשיאה מאן תנא ארבעה נדרים רבי יהודה היא דאמר משום רבי טרפון לעולם אין אחד מהן נזיר לפי שלא ניתנה נזירות אלא להפלאה: רבא אמר אפילו תימא רבנן מי קתני שניהן רצו שניהן רוצין קתני: אמר ליה רבינא לרב אשי אמר לו טפי מסלע והלה אמר בציר משקל נדרא הוי או זרוזין הוי: אמר ליה תנינא היה מסרב בחבירו שיאכל אצלו ואמר לו קונם ביתך שאני נכנס טיפת צונן שאני טועם מותר ליכנס לביתו ולשתות הימנו צונן שלא נתכוון זה אלא לשום אכילה ושתיה: ואמאי והא טיפת צונן קאמר אלא משתעי איניש הכי הכא נמי משתעי איניש הכי: אמר ליה:

2. Berakhot 33b

אמר ליה רבינא לרבא הלכתא מאי אמר ליה כי קידוש מה קידוש אף על גב דמקדש בצלותא מקדש אכסא אף הבדלה נמי אף על גב דמבדיל בצלותא מבדיל אכסא:: רבי אליעזר אומר בהודאה:: רבי זירא הוה רכיב חמרא הוה קא שקיל ואזיל רבי חייא בר אבין בתריה אמר ליה ודאי דאמריתו

משמיה דרבי יוחנן הלכה כרבי אליעזר ביום טוב שחל להיות
אחר השבת אמר ליה אין: הלכה מכלל דפליגי: ולא פליגי והא
פליגי רבנן: אימר דפליגי רבנן בשאר ימות השנה ביום טוב
שחל להיות אחר השבת מי פליגי: והא פליגי רבי עקיבא: אטו
כל השנה כולה מי עבדינן כרבי עקיבא דהשתא ניקו ונעביד
כוותיה כל השנה כולה מאי טעמא לא עבדינן כרבי עקיבא
דתמני סרי תקון תשסרי לא תקון הכא נמי שב תקון תמני לא
תקון: אמר ליה לאו הלכה אתמר אלא מטין אתמר: דאתמר
רבי יצחק בר אבדימי אמר משום רבנו הלכה ואמרי לה מטין:
רבי יוחנן אמר מודים ורבי חייא בר אבא אמר נראין: אמר רבי
זירא נקוט דרבי חייא בר אבא בידך דדייק וגמר שמעתא
מפומא דמרה שפיר כרחבא דפומבדיתא: דאמר רחבא אמר
רבי יהודה הר הבית סטיו כפול היה והיה סטיו לפנים מסטיו:
אמר רב יוסף אנא לא האי ידענא ולא האי ידענא אלא מדרב
ושמואל ידענא דתקינן לן מרגניתא בבבל: ותודיענו ה' אלהינו
את משפטי צדקך ותלמדנו לעשות חקי רצונך ותנחילנו זמני
ששון וחי נדבה ותורישנו קדושת שבת וכבוד מועד וחיגת
הרגל בין קדושת שבת לקדושת יום טוב הבדלת ואת יום
השביעי מששת ימי המעשה קדשת הבדלת וקדשת את עמך
ישראל בקדושתך ותתן לנו וכו': מתני' האומר על קן ציפור

יגיעו רחמיה ועל טוב יזכר שמך מודים מודים משתקין אותו: גמ' בשלמא מודים מודים משתקין אותו משום דמיחזי כשתי רשויות ועל טוב יזכר שמך נמי משמע על הטובה ולא על הרעה ותנן חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה אלא על קן צפור יגיעו רחמיה מאי טעמא: פליגי בה תרי אמוראי במערבא רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא חד אמר מפני שמטיל קנאה במעשה בראשית וחד אמר מפני שעושה מדותיו של הקדוש ברוך הוא רחמים ואינן אלא גזרות: ההוא דנחית קמיה דרבה ואמר אתה חסת על קן צפור אתה חוס ורחם עלינו אמר רבה כמה ידע האי צורבא מרבנן לרצויי למריה אמר ליה אביי והא משתקין אותו תנן: ורבה נמי לחדודי אביי הוא דבעי: ההוא דנחית קמיה דרבי חנינא אמר האל הגדול הגבור והנורא והאדיר והעזוז והיראוי החזק והאמיץ והודאי והנכבד: המתין לו עד דסיים כי סיים אמר ליה סיימתינהו לכולהו שבחי דמרך למה לי כולי האי אנן הני תלת דאמרינן אי לאו דאמרינהו משה רבנו באורייתא ואתו אנשי כנסת הגדולה ותקנינהו בתפלה לא הוינן יכולין למימר להו ואת אמרת כולי האי ואזלת משל למלך בשר ודם שהיו לו אלף אלפים דינרי זהב והיו מקלסין אותו בשל כסף והלא גנאי הוא לו: ואמר רבי חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים

שנאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה: אטו יראת שמים מילתא זוטרתא היא והאמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גנזיו אלא אוצר של יראת שמים שנאמר יראת ה' היא אוצרו: אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא דאמר רבי חנינא משל לאדם שמבקשים ממנו כלי גדול ויש לו דומה עליו ככלי קטן קטן ואין לו דומה עליו ככלי גדול: מודים מודים משתקין אותו: אמר רבי זירא כל האומר שמע שמע כאומר מודים מודים דמי: מיתיבי הקורא את שמע וכופלה הרי זה מגונה מגונה הוא דהוי שתוקי לא משתקינן ליה: לא קשיא הא דאמר מילתא מילתא ותני לה והא דאמר פסוקא פסוקא ותני ליה: אמר ליה רב פפא לאביי ודילמא מעיקרא לא כוון דעתיה ולבסוף כוון דעתיה: אמר ליה:

3. Sotah 5b

ולשאת ולספחת ואין שאת אלא לשון גבוה שנאמר ועל [כל] ההרים הרמים ועל [כל] הגבעות הנשאות ואין ספחת אלא טפילה שנאמר ספחני נא אל אחת הכהנות לאכל פת לחם: אמר רבי יהושע בן לוי בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקדוש ברוך הוא שבשעה שבית המקדש קיים אדם מקריב עולה שכר עולה בידו מנחה שכר מנחה בידו אבל מי שדעתו

שפלה מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם
שנאמר זבחי אלהים רוח נשברה ולא עוד אלא שאין תפלתו
נמאסת שנאמר לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה: ואמר רבי
יהושע בן לוי כל השם אורחותיו בעולם הזה זוכה ורואה
בישועתו של הקדוש ברוך הוא שנאמר ושם דרך אראנו בישע
אלהים אל תקרי ושם אלא ושם דרך: [כיצד מקנא לה כו']:
הא גופא קשיא אמרת אמר לה בפני שנים אל תדברי עם איש
פלוגי זה אלמא דבור סתירה הוא: והדר תני דיברה עמו עדיין
מותרת לביתה ומותרת לאכול בתרומה אלמא דבור לא כלום
הוא: אמר אביי הכי קאמר אל תדברי ודברה אל תדברי
ונסתרה ולא כלום אל תסתרי ודברה עמו עדיין מותרת לביתה
ומותרת לאכול בתרומה נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה כדי
טומאה אסורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה: ואם מת
חולצת: אמאי תתייבם נמי יבומי: אמר רב יוסף אמר קרא
ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר לאיש אחר ולא ליבם:
אמר ליה אביי אלא מעתה חליצה נמי לא תיבעי אמר ליה
אילו איתיה לבעל מי לא בעיא גט השתא נמי תיבעי חליצה:
ואית דאמרי אמר רב יוסף רחמנא אמר ויצאה מביתו והלכה
והיתה לאיש אחר דלא ליסתריה לביתה ואת אמרת תתייבם
נמי יבומי: אמר ליה אביי אלא מעתה לא תינשא דלא

תיסתריה לביתה: אמר ליה:

4. Pesachim 44b

ליתן טעם כעיקר שאם שרה ענבים במים ויש בהן טעם יין
חייב: מכאן אתה דן לכל התורה כולה ומה נזיר שאין איסורו
איסור עולם ואין איסורו איסור הנאה ויש היתר לאיסורו עשה
בו טעם כעיקר כלאים שאיסורו איסור עולם ואיסורו איסור
הנאה ואין היתר לאיסורו אינו דין שיעשה טעם כעיקר: והוא
הדין לערלה בשתים: הא מני רבנן היא ורבי יוחנן דאמר כרבי
עקיבא: הי רבי עקיבא אילימא רבי עקיבא דמתניתין דתנן רבי
עקיבא אומר נזיר ששרה פתו ביין ויש בו לצרף כדי כזית חייב
וממאי דמפת ומיין דילמא מיין לחודיה: וכי תימא מיין לחודיה
מאי למימרא הא קא משמע לן דאף על גב דתערובת: אלא
רבי עקיבא דברייתא דתניא רבי עקיבא אומר נזיר ששרה פתו
ביין ואכל כזית מפת ומיין חייב: ורבי עקיבא טעם כעיקר מנא
ליה יליף מבשר בחלב לאו טעמא בעלמא הוא ואסור הכא נמי
לא שנא: ורבנן מבשר בחלב לא גמרינן דחידוש הוא: ומאי
חידוש אילימא דהאי לחודיה והאי לחודיה שרי ובהדי הדדי
אסור כלאים נמי האי לחודיה והאי לחודיה שרי ובהדי אסור:
אלא דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא שרי בשיל ליה בשולי
אסור: ורבי עקיבא נמי בשר בחלב ודאי חידוש הוא: אלא יליף

מגיעולי גוים גיעולי גוים לאו טעמא בעלמא הוא ואסור הכא
נמי לא שנא: ורבנן גיעולי גוים נמי חידוש הוא דהא כל נותן
טעם לפגם מותר דגמרינן מנבילה והכא אסור: ורבי עקיבא
כדרב חייא בריה דרב הונא דאמר לא אסרה תורה אלא
בקדירה בת יומא הלכך לאו נותן טעם לפגם הוא: ורבנן
קדירה בת יומא נמי לא אפשר דלא פגמה פורתא: אמר ליה
רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי מדרבנן נשמע לרבי עקיבא
מי לא אמרי רבנן משרת ליתן טעם כעיקר מכאן אתה דן לכל
איסורין שבתורה לרבי עקיבא נמי משרת להיתר מצטרף
לאיסור מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה כולה: אמר ליה:

5. Pesachim 84b

האי פסול למאן דאמר ראוי לאכילה האי נמי ראוי לאכילה
הוא: רב יוסף אמר כי האי גוונא דכולי עלמא אין בו משום
שבירת העצם דרבי לאקולי קא אתי והאי הא פסול הוא: אלא
היתה לו שעת הכושר ונפסל איכא בינייהו למאן דאמר כשר
הא כשר הוא למאן דאמר ראוי לאכילה הא השתא לאו ראוי
לאכילה הוא: אביי אמר כולי עלמא כל כי האי גוונא אין בו
משום שבירת העצם מאי טעמא השתא מיהת הא פסול הוא
אלא שבירת העצם מבעוד יום איכא בינייהו למאן דאמר כשר
הא כשר הוא למאן דאמר ראוי לאכילה השתא לאו בר

אכילה הוא: מיתיבי רבי אומר נמנין על מוח שבראש ואין
נמנין על מוח שבקולית על מוח שבראש מאי טעמא הואיל
ויכול לגוררו ולהוציאו ואי סלקא דעתך שבירת העצם מבעוד
יום שפיר דמי קולית נמי נתבריה מבעוד יום ונפקוה למוח
דידיה ונמנו עליה: אמר לך אביי ולטעמיך משחשיכה נמי נייתי
גומרתא וניחות עליה ונקלה ונפקה למוח דידיה ונימני עליה
דהא תניא אבל השורף בעצמות והמחתך בגידין אין בו משום
שבירת העצם: אלא מאי אית לך למימר אביי אמר משום פקע
רבא אמר משום הפסד קדשים דקא מפסיד ליה בידיים דילמא
אכיל נורא ממוח דידיה מבעוד יום נמי גזירה מבעוד יום אטו
משחשיכה: רב פפא אמר כל כי האי גונא כולי עלמא יש בו
משום שבירת העצם מאי טעמא לאורתא מיחזי לאכילה אלא
באבר שיצא מקצתו קמיפלגי מאן דאמר כשר הא כשר הוא
ומאן דאמר ראוי לאכילה האי לאו בר אכילה הוא: כדתניא
רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר אבר שיצא
מקצתו ושברו אין בו משום שבירת העצם: רב ששת בריה
דרב אידי אמר כל כי האי גוונא דכולי עלמא אין בו משום
שבירת העצם דהאי אבר הא פסול הוא אלא שבירת העצם
בנא איכא בינייהו מאן דאמר כשר הא כשר הוא ומאן דאמר
ראוי לאכילה השתא אינו ראוי לאכילה: רב נחמן בר יצחק

אמר כל כי האי גוונא יש בו משום שבירת העצם מאי טעמא
דהא חזי לאכילה דמטוי ליה ואכיל ליה אלא שבירת האליה
איכא בינייהו למאן דאמר כשר הא כשר הוא למאן דאמר
ראוי לאכילה האי אינו ראוי לאכילה דאליה לגבוה סלקא: רב
אשי אמר כל כי האי גוונא ודאי אין בו משום שבירת העצם
דהא ודאי אינו ראוי לאכילה כלל אלא אבר שאין עליו כזית
בשר איכא בינייהו למאן דאמר כשר הא כשר הוא למאן
דאמר ראוי לאכילה בעינן שיעור אכילה וליכא: רבינא אמר
כל כי האי גוונא לית ביה משום שבירת העצם דבעינן שיעור
אכילה אלא אבר שאין עליו כזית בשר במקום זה ויש עליו
כזית בשר במקום אחר איכא בינייהו למאן דאמר כשר הא
כשר הוא למאן דאמר ראוי לאכילה בעינן שיעור אכילה
במקום שבירה והא ליכא: תניא כארבעה מינייהו דתניא רבי
אומר בבית אחד יאכל ועצם לא תשברו בו על הכשר הוא
חייב ואינו חייב על הפסול: היתה לו שעת הכושר ונפסל
בשעת אכילה אין בו משום שבירת עצם: יש בו שיעור אכילה
יש בו משום שבירת עצם אין בו שיעור אכילה אין בו משום
שבירת עצם: הראוי למזבח אין בו משום שבירת העצם:
בשעת אכילה יש בו משום שבירת עצם שלא בשעת אכילה
אין בו משום שבירת עצם: איתמר אבר שאין עליו כזית בשר

במקום זה ויש עליו כזית בשר במקום אחר רבי יוחנן אמר יש בו משום שבירת העצם רבי שמעון בן לקיש אמר אין בו משום שבירת עצם: איתיביה רבי יוחנן לרבי שמעון בן לקיש ועצם לא תשברו בו אחד עצם שיש עליו כזית בשר ואחד עצם שאין עליו כזית בשר מאי אין עליו כזית בשר אילימא דאין עליו כזית בשר כלל אמאי יש בו משום שבירת העצם אלא לאו הכי קאמר אחד עצם שיש עליו כזית בשר במקום זה ואחד שאין עליו כזית בשר במקום זה ויש עליו כזית בשר במקום אחר (קשיא לרבי שמעון בן לקיש): אמר ליה:

Chaver

6. Bava Kamma 27b

קא משמע לן דאין הולכין בממון אחר הרוב: ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור אמאי פטור איבעי ליה לעיוני ומיזל: אמרי דבי רב משמיה דרב בממלא רשות הרבים כולה חביות שמואל אמר באפילה שנו רבי יוחנן אמר בקרן זוית: אמר רב פפא לא דיקא מתניתין אלא או כשמואל או כרבי יוחנן דאי כרב מאי אריא נתקל אפילו שבר נמי: אמר רב זביד משמיה דרבא הוא הדין דאפילו שבר והאי דקתני נתקל איידי דבעי למתני סיפא ואם הוזק בה בעל חבית חייב בנזקו דדוקא נתקל אבל שבר לא מאי טעמא הוא דאזיק אנפשיה קתני רישא

נתקל: אמר ליה רבי אבא לרב אשי הכי אמרי במערבא
משמיה דרבי עולא לפי שאין דרכן של בני אדם להתבונן
בדרכים: הוה עובדא בנהרדעא וחיב שמואל בפומבדיתא
וחיב רבא: בשלמא שמואל כשמעתיה אלא רבא לימא
כשמואל סבירא ליה: אמר רב פפא קרנא דעצרא הוי דכיון
דברשות קעבדי איבעי ליה לעיוני ומיזל: שלח ליה רב חסדא
לרב נחמן הרי אמרו לרכובה שלש ולבעיטה חמש ולסנוקרת
שלש עשרה לפנדא דמרא ולקופינא דמרא מאי: שלח ליה
חסדא חסדא קנסא קא מגבית בבבל אימא לי גופא דעובדא
היכי הוה: שלח ליה דההוא גרגותא דבי תרי דכל יומא הוה
דלי חד מנייהו אתא חד קא דלי ביומא דלא דיליה אמר ליה
יומא דידי הוא לא אשגח ביה שקל פנדא דמרא מחייה: אמר
ליה מאה פנדי בפנדא למחיה אפילו למאן דאמר לא עביד
איניש דינא לנפשיה במקום פסידא עביד איניש דינא לנפשיה:
דאתמר רב יהודה אמר לא עביד איניש דינא לנפשיה רב
נחמן אמר עביד איניש דינא לנפשיה: היכא דאיכא פסידא
כולי עלמא לא פליגי דעביד איניש דינא לנפשיה כי פליגי
היכא דליכא פסידא רב יהודה אמר לא עביד איניש דינא
לנפשיה דכיון דליכא פסידא ליזיל קמיה דיינא רב נחמן אמר
עביד איניש דינא לנפשיה דכיון דבדין עביד לא טרח: מתיב

רב כהנא בן בג בג אומר אל תיכנס לחצר חברך ליטול את
שלך שלא ברשות שמא תראה עליו כגנב אלא שבור את
שיניו ואמור לו שלי אני נוטל: אמר ליה:

7. Sotah 45a

ויו לא משמע ליה (מאי קאמר רחמנא המיוחדין שבשופטיך)
אלא מעתה ויצאו שנים ומדדו שנים לרבי יהודה הרי כאן
תשעה לרבי שמעון הרי כאן שבעה: ההוא מיבעי ליה
לכדתניא ויצאו הן ולא שלוחיהן ומדדו שאפילו נמצא בעליל
לעיר היו מודדין שמצוה לעסוק במדידה: מתניתין דלא כרבי
אליעזר בן יעקב דתניא רבי אליעזר בן יעקב אומר זקניך זו
סנהדרין שפטיך זה מלך וכהן גדול מלך דכתיב מלך במשפט
יעמיד ארץ כהן גדול דכתיב ובאת אל הכהנים הלויים ואל
השפט אשר יהיה וגו': איבעיא להו רבי אליעזר בן יעקב במלך
וכהן גדול הוא דפליג אבל בסנהדרי אי כרבי יהודה אי כרבי
שמעון סבירא ליה או דלמא בסנהדרי נמי פליג עד דאיכא
כולה סנהדרי: אמר רב יוסף תא שמע מצאן זקן ממרא אבי
פגי והמרה עליהן יכול תהא המראתו המראה תלמוד לומר
וקמת ועלית אל המקום מלמד שהמקום גורם: דנפוק כמה
אילימא דנפוק מקצתן דלמא הנך דאיכא גואי כוותיה סבירא
להו אלא פשיטא דנפוק כולהו: ולמאי אי לדבר הרשות מי

מצו נפקי והכתיב שררך אגן הסהר אל יחסר המזג שאם נצרך
אחד מהם לצאת אם יש שם עשרים ושלושה כנגד סנהדרי
קטנה יוצא ואם לאו אינו יוצא: אלא פשיטא לדבר מצוה למאי
לאו למדידת עגלה ורבי אליעזר בן יעקב היא אמר ליה אביי
לא דלמא להוסיף על העיר ועל העזרות כדתנן אין מוסיפין על
העיר ועל העזרות אלא בבית דין של שבעים ואחד: תניא
כוותיה דרב יוסף מצאן אבית פגי והמרה עליהן כגון שיצאו
למדידת עגלה או להוסיף על העיר ועל העזרות יכול תהא
המראתו המראה תלמוד לומר וקמת ועלית מלמד שהמקום
גורם: נמצא טמון בגל או תלוי באילן: לימא מתניתין רבי
יהודה היא ולא רבנן דתניא ושכחת עמר בשדה פרט לטמון
דברי רבי יהודה וחכמים אומרים בשדה לרבות את הטמון:
אמר רב אפילו תימא רבנן הכא מענייניה דקרא התם מענייניה
דקרא: דכתיב כי ימצא חלל היכא דמשתכח באדמה פרט
לטמון והתם מענייניה דקרא דכתיב כי תקצר קצירך בשדך
ושכחת עמר שכחה דומיא דקציר מה קציר בגלוי אף שכחה
בגלוי כתב רחמנא בשדה לרבות את הטמון: לרבי יהודה נמי
תיפוק ליה משכחה דומיא דקציר אין הכי נמי: ואלא בשדה
למה לי מיבעי ליה לרבות שכחת קמה ורבנן שכחת קמה מנא
להו נפקא להו מכי תקצר קצירך בשדך: ורבי יהודה מיבעי

ליה לכדרבי אבהו אמר רבי אלעזר דאמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר פרט לשצפו עומרין לתוך שדה חבריו ורבנן מבשדה בשדך ורבי יהודה בשדה בשדך לא משמע ליה: בעי רבי ירמיה צפו עומרין לתוך שדהו מהו אויר שדה כשדה דמי או לאו כשדה דמי: אמר ליה רב כהנא לרב פפי ואמרי לה רב כהנא לרב זביד תפשוט ליה מדרבי אבהו אמר רבי אלעזר דאמר פרט לשצפו עומרין לתוך שדה חבריו דחבירו אין לתוך שדהו לא: וליטעמין לתוך שדה חבריו צפו אין מונחין לא והא בעינן בשדך וליכא: אלא לתוך שדה חבריו ואפילו מונחין והאי דקאמר צפו דלא משכחת לה אלא בצפו: תא שמע עומר שהחזיק בו להוליכו לעיר והניחו על גבי חבריו ושכחו התחתון שכחה והעליון אינו שכחה רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון שניהם אינן שכחה התחתון מפני שהוא טמון והעליון מפני שהוא צף עד כאן לא פליגי אלא בתחתון אבל בעליון דברי הכל לא הואי שכחה: שאני התם כיון דאחזיק ביה זכה ביה אי הכי מאי איריא על גבי חבריו אפילו בשדה נמי אין הכי נמי והאי דקתני על גבי חבריו משום תחתון: והא מפני שהוא צף קאמר אימא מפני שהוא כצף: אמר אביי הריני כבן עזאי בשוקי טבריא אמר ליה ההוא מדרבנן לאביי שני חללים זה על גבי זה מהיכן הוא מודד: מין

במינו הוי טמון ומין במינו לא הוי צף ומעליון מודד או דלמא
מין במינו הוי צף ומין במינו לא הוי טמון ומתחתון מודד: או
דלמא מין במינו הוי טמון ומין במינו הוי צף ולא מתחתון מודד
ולא מעליון מודד: אמר ליה:

8. Chagigah 23a

ונפסקה רצועה של סנדלו ונטלה והניחה על פי חבית ונפלה
לאויר החבית ונטמאת באותה שעה אמרו הנושא את המדרס
נושא את התרומה אבל לא את הקדש: אי הכי תרומה נמי
הא מני רבי חנניה בן עקביא היא דאמר לא אסרו אלא בירדן
ובספינה וכמעשה שהיה: מאי היא דתניא לא ישא אדם מי
חטאת ואפר חטאת ויעבירם בירדן ובספינה ולא יעמוד בצד
זה ויזרקם לצד אחר ולא ישיטם על פני המים ולא ירכב על
גבי בהמה ולא על גבי חבירו אלא אם כן היו רגליו נוגעות
בקרקע אבל מעבירן על גבי הגשר ואינו חושש אחד הירדן
ואחד שאר הנהרות רבי חנניה בן עקביא אומר לא אסרו אלא
בירדן ובספינה וכמעשה שהיה: מאי מעשה שהיה דאמר רב
יהודה אמר רב מעשה באדם אחד שהיה מעביר מי חטאת
ואפר חטאת בירדן ובספינה ונמצא כזית מת תחוב
בקרקעיתה של ספינה באותה שעה אמרו לא ישא אדם מי
חטאת ואפר חטאת ויעבירם בירדן בספינה: איבעיא להו סנדל

טמא סנדל טהור מהו חבית פתוחה חבית סתומה מהו עבר
ונשא מהו: רבי אילא אמר אם עבר ונשא טמא רבי זירא אמר
עבר ונשא טהור: כלים הנגמרים בטהרה כו': דגמרינהו מאן
אילימא דגמרינהו חבר למה להו טבילה: אלא דגמרינהו עם
הארץ נגמריין בטהרה קרי להו אמר רבה בר שילא אמר רב
מתנה אמר שמואל לעולם דגמרינהו חבר ומשום צינורא דעם
הארץ: דנפל אימת אילימא מקמי דליגמריה הא לאו מנא הוא
אלא בתר דגמריה מיזהר זהיר בהו לעולם מקמיה דגמריה
ודלמא בעידנא דגמריה עדיין לחה היא: טבילה אין הערב
שמש לא: מתניתין דלא כרבי אליעזר דתנן שפופרת שחתכה
לחטאת רבי אליעזר אומר יטבול מיד רבי יהושע אומר יטמא
ואחר כך יטבול והוינן בה דחתכה מאן אילימא דחתכה חבר
למה לי טבילה ואלא דחתכה עם הארץ בהא לימא רבי יהושע
יטמא ויטבול הא טמא וקאי: ואמר רבה בר שילא אמר רב
מתנה אמר שמואל לעולם דחתכה חבר ומשום צינורא דעם
הארץ דנפל אימת אילימא מקמי דליחתכה הא לאו מנא הוא
ואלא בתר דחתכה מיזהר זהיר בה לעולם מקמי דליחתכה
דלמא בעידנא דחתכה עדיין לחה היא: בשלמא לרבי יהושע
היינו דאיכא היכירא לצדוקין: דתנן מטמאין היו את הכהן
השורף את הפרה להוציא מלבן של צדוקין שהיו אומרים

במעורבי שמש היתה נעשית: אלא לרבי אליעזר אי אמרת בשלמא בעלמא בעינן הערב שמש היינו דאיכא היכירא לצדוקין אלא אי אמרת בעלמא לא בעינן הערב שמש מאי היכירא לצדוקין איכא: אמר רב:

9. Yevamot 82b

ואנא דאמרי כרבי יוסי: דתניא בסדר עולם אשר ירשו אבותיך וירשתה ירושה ראשונה ושניה יש להן ושלישית אין להן: ואמר רבי יוחנן מאן תנא סדר עולם רבי יוסי: וסבר רבי יוחנן בדרבנן לא בעינן רבויא והא תנן מקוה שיש בו ארבעים סאה מכוונות נתן סאה ונטל סאה כשר ואמר רבי יהודה בר שילא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן עד רובו: מאי לאו דנשתייר רובו לא דלא נשקול רובו: ואיבעית אימא שאני הכא דאיכא למימר שאני אומר: תנן אנדרוגינוס נושא תני אם נשא: והא נושא קתני וליטעמין מאי אבל לא נישא אלא מאי נישא דיעבד נושא נמי דיעבד: אמרי לא נושא לכתחלה משמע אבל לא נישא דיעבד נמי לא: והא מדקתני סיפא רבי אליעזר אומר אנדרוגינוס חייבין עליו סקילה כזכר מכלל דתנא קמא ספוקי מספקא ליה: בין למר בין למר מפשט פשיטא ליה איכא ביניהו סקילה משני מקומות דמר סבר חייבין עליו סקילה משני מקומות ומר סבר כזכר: אמר רב:

10. Pesachim 76a

אסור צונן לתוך צונן דברי הכל מותר חם לתוך צונן וצונן לתוך חם רב אמר עילאה גבר ושמואל אמר תתאה גבר: תנן נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו יטול את מקומו קא סלקא דעתך בחרס צוננת בשלמא לרב דאמר עילאה גבר משום הכי יטול את מקומו דאזל רוטב מרתח ליה לחרס והדר חרס מרתח ליה לרוטב וכי הדר רוטב אפסח קא מטוי פסח מחמת חמימותא דחרס ורחמנא אמר צלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר: אלא לשמואל דאמר תתאה גבר חרס כיון דצונן הוא אקורי מיקר ליה לרוטב אמאי יטול את מקומו כדאמר רבי ירמיה אמר שמואל בסולת רותחת הכא נמי בחרס רותח: תנן נטף מרוטבו על הסולת יקמוץ את מקומו קא סלקא דעתך בסולת צוננת בשלמא לרב דאמר עילאה גבר משום הכי יקמוץ את מקומו דמרתח לה לסולת דהדר הודרניה והדרא סולת ומרתחא ליה לדידיה וקא מטוי רוטב מחמת חמימותא דסולת ורחמנא אמר צלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר: אלא לשמואל דאמר תתאה גבר סולת כיון דצוננת היא אקורי קא מיקר ליה למה לי יקמוץ את מקומו (תסגי ליה ביטול את מקומו) אמר רבי ירמיה אמר שמואל בסולת רותחת: תנן סכו בשמן של תרומה אם חבורת כהנים יאכלו אם של ישראל אם

חי הוא ידיחנו אם עלי הוא יקלופ את החיצון בשלמא לרב
דאמר עילאה גבר אמטו להכי סגי ליה בקליפה משום דעילאה
צונן הוא: אלא לשמואל דאמר תתאה גבר כיון דחם הוא
מבלע בלע אמאי סגי ליה בקליפה ניתסר לגמרי שאני סיכה
דמשהו בעלמא הוא דעבידא: תניא כוותיה דשמואל חם לתוך
חם אסור וכן צונן שנתן לתוך חם אסור חם לתוך צונן וצונן
לתוך צונן מדיח: חם לתוך צונן מדיח כיון דחם הוא אדמיקר
ליה אי אפשר דלא בלע פורתא קליפה מיהא ניבעי אלא אימא
חם לתוך צונן קולף צונן לתוך צונן מדיח: תניא אידך בשר
רותח שנפל לתוך חלב רותח וכן צונן שנפל לתוך חם אסור
חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן מדיח חם לתוך צונן מדיח כיון
דחם הוא אדמיקר ליה אי אפשר דלא בלע פורתא קליפה
מיהא ניבעי אלא אימא חם לתוך צונן קולף צונן לתוך צונן
מדיח: אמר מר צונן לתוך צונן מדיח אמר רב הונא לא שנו
אלא שלא מלחו אבל מלחו אסור דאמר שמואל מליח הרי
הוא כרותח כבוש הרי הוא כמבושל: אמר רבא הא דאמר
שמואל מליח הרי הוא כרותח (וכו') לא אמרן אלא שלא
נאכל מחמת מלחו אבל נאכל מחמת מלחו לא: ההוא בר
גוזלא דנפל לכדא דכמכא שרייא רב חנינא בריה דרבא
מפשרוניה: אמר רבא מאן חכים למישרא מילתא כי הא אי

לאו רב חנינא בריה דרבא מפשרוניה דגברא רבה הוא אמר
לך כי אמר שמואל מליח הרי הוא כרותח שאין נאכל מחמת
מלחו האי נאכל מחמת מלחו: והני מילי חי אבל עלי בעי
קליפה ולא אמרן אלא דלית ביה פילי אבל אית ביה פילי
אסור ואי מתובל בתבלי אסור: אמר רב:

11. Kiddushin 53b

ולאו ממילא שמעת מינה תרגמה רבין סבא קמיה דרב אמר
קרא הוא בהוייתו יהא: ובהקדש במזיד קידש בשוגג לא קידש
דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר בשוגג קידש במזיד לא קידש
אמר רבי יעקב שמעית מינה דרבי יוחנן תרתי שגגת מעשר
דרבי יהודה שגגת הקדש דרבי מאיר שניהם אין אשה
מתקדשת בהם: חדא לפי שאין אשה רוצה וחדא לפי שאין
שניהם רוצים ולא ידענא הי מינייהו אמר רבי ירמיה ניחזי אנן
מעשר איהי לא ניחא לה משום טרחא דאורחא איהו ניחא
ליה דניקני איתתא ממילא אלא הקדש תרוייהו לא ניחא להו
דנתחיל הקדש על ידיהו: ורבי יעקב אמר איפכא מסתברא
מי לא איכא למימר מעשר איהי לא ניחא לה משום טירחא
דאורחא איהו לא ניחא ליה משום אונסא דאורחא אלא
הקדש בשלמא איהי לא ניחא לה דנתחיל הקדש על ידה אלא
איהו מי לא ניחא ליה דניקני איתתא ממילא: בעא מיניה רבא

מרב חסדא אשה אין מתקדשת מעות מהו שיצאו לחולין אמר
ליה אשה אין מתקדשת מעות היאך יצאו לחולין: בעא מינה
רב חייא בר אבין מרב חסדא במכר מאי אמר ליה אף במכר
לא קנה: איתיביה חנוני כבעל הבית דברי רבי מאיר רבי יהודה
אומר חנוני כשולחני: עד כאן לא קא מיפלגי אלא דמר סבר
חנוני כשולחני ומר סבר חנוני כבעל הבית אבל דכולי עלמא
אם הוציא מעל רבי מאיר לדבריו דרבי יהודה קאמר לדידי
אם הוציא נמי לא מעל אלא לדידך אודי לי מיהא דחנוני
כבעל הבית ואמר ליה לא כשולחני: אמר רב:

12. Bava Kamma 17b

גמי אמר ליה רבינא לרבא היינו רגל היינו בהמה אמר ליה
תנא אבות וקתני תולדות: אלא מעתה סיפא דקתני השן
מועדת הבהמה מועדת מאי אבות ומאי תולדות איכא הוה
קמהדר ליה בבדיחותא ואמר ליה אנא שנאי חדא ואת שני
חדא: וטעמא מאי אמר רב אשי תנא שן דחיה וקתני שן
דבהמה סלקא דעתך אמינא ושלא את בעירה כתיב בהמה אין
חיה לא קא משמע לן דחיה בכלל בהמה: אי הכי הא מבעי
ליה למיתני ברישא האי דאתיא ליה מדרשא חביבא ליה: אי
הכי רישא נמי ליתני ההיא דלא כתיבא ברישא הכי השתא
התם אידי ואידי אבות נינהו הך דאתיא ליה מדרשא חביבא

ליה הכא שביק אב ותני תולדה: איבעית אימא איידי דסליק
מרגל פתח ברגל: תנו רבנן בהמה מועדת להלך כדרכה
ולשבר כיצד בהמה שנכנסה לחצר הניזק והזיקה בגופה דרך
הלוכה ובשערה דרך הלוכה באוכף שעליה ובשליף שעליה
ובפרומביא שבפיה ובזוג שבצוארה וחמור במשאו משלם נזק
שלם סומכוס אומר צרורות וחזיר שהיה נובר באשפה והזיק
משלם נזק שלם: הזיק פשיטא אלא אימא התיז והזיק משלם
נזק שלם: צרורות מאן דכר שמיהו חסורי מחסרא והכי קתני
צרורות כי אורחייהו חצי נזק וחזיר שהיה נובר באשפה והתיז
והזיק משלם חצי נזק סומכוס אומר צרורות וחזיר שהיה נובר
באשפה והתיז והזיק משלם נזק שלם: תנו רבנן תרנגולין שהיו
מפריחין ממקום למקום ושברו כלים בכנפיהן משלם נזק שלם
ברוח שבכנפיהן משלמין חצי נזק סומכוס אומר נזק שלם
תניא אידך תרנגולין שהיו מהדסין על גבי עיסה ועל גבי פירות
וטינפו או ניקרו משלם נזק שלם העלו עפר או צרורות משלמין
חצי נזק סומכוס אומר נזק שלם: תניא אידך תרנגול שהיה
מפריח ממקום למקום ויצתה רוח מתחת כנפיו ושיברה את
הכלים משלם חצי נזק סתמא כרבנן: אמר רבא בשלמא
סומכוס קסבר כחו כגופו דמי אלא רבנן אי כגופו דמי כוליה
נזק בעי לשלם ואי לאו כגופו דמי חצי נזק נמי לא לשלם: הדר

אמר רבא לעולם כגופו דמי וחצי נזק צרורות הלכתא גמירי
לה: אמר רבא כל שבזב טמא בנזקין משלם נזק שלם כל
שבזב טהור בנזקין משלם חצי נזק: ורבא צרורות אתא
לאשמועינן לא רבא עגלה מושכת בקרון קא משמע לן: תניא
כותיה דרבא בהמה מועדת לשבר בדרך הלוכה כיצד בהמה
שנכנסה לחצר הניזק והזיקה בגופה דרך הלוכה ובשערה דרך
הלוכה באוכף שעליה ובשליף שעליה ובפרומביא שבפיה ובזוג
שבצוארה וחמור במשאו ועגלה מושכת בקרון משלם נזק
שלם: תנו רבנן תרנגולים שהיו מחטטין בחבל דלי ונפסק
החבל ונשבר הדלי משלמין נזק שלם: בעי רבא דרסה על כלי
ולא שברתו ונתגלגל למקום אחר ונשבר מהו בתר מעיקרא
אזלינא וגופיה הוא או דלמא בתר תבר מנא אזלינא וצרורות
נינהו: תפשוט ליה מדרבה דאמר רבה זרק כלי מראש הגג
ובא אחר ושברו במקל פטור דאמרינן ליה מנא תבירא תבר
לרבה פשיטא ליה לרבא מבעיא ליה: תא שמע הידוס אינו
מועד ויש אומרים הרי זה מועד: הידוס סלקא דעתך אלא לאו
הידוס והתיז ובהא קמפלגי דמר סבר בתר מעיקרא אזלינן ומר
סבר בתר תבר מנא אזלינן: לא:

13. Zevachim 64a

שאם היזה ולא מיצה כשירה ובלבד שיתן מחוט הסיקרא

ולמטה מדם הנפש: שלשה דברים כו' חטאת העוף הא
דאמרן: הגשות דכתיב והגישה אל פני המזבח שירי הדם
דכתיב ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד המזבח: מלמעלה
ניסוד המים והיין ועולת העוף כשהיא רבה במזרח מאי טעמא
רבי יוחנן אמר מפני שקרובה מבית הדשן: אמר רבי יוחנן בא
וראה כמה גדול כחן של כהנים שאין לך קל בעופות יותר
ממוראה ונוצה פעמים שהכהן זורקן יותר מבשלשים אמה:
דתנן נטל מחתה של כסף ועלה לראש המזבח ופינה את
הגחלים אילך ואילך וחתה מן המאוכלות הפנימיות ויורד הגיע
לרצפה מחזיר פניו כלפי צפון והולך למזרחו של כבש כעשר
אמות צבר את הגחלים על גבי הרצפה רחוק מן הכבש שלשה
טפחים מקום שנותנין מוראה ונוצה ודישון מזבח הפנימי
והמנורה: הני טפי מתלתין וחד הויין מקום גברי לא חשיב: כל
העולים למזבח מאי טעמא אמר רבי יוחנן נסכים שמא יתעשנו
ועולת העוף שמא תמות בעשן: ורמינהו בא לו להקיף את
המזבח מאין הוא מתחיל מקרן דרומית מזרחית מזרחית
צפונית צפונית מערבית מערבית דרומית ונותנין לו יין לנסך:
אמר רבי יוחנן:

Chacham

14. Kiddushin 52b

והא מתניתין דגזל דידה וקאמר רב אינה מקודשת לא קשיא
הא דשדיך הא דלא שדיך: היא איתתא דהוה קא משיא
כרעא במשיכלא דמיא אתא ההוא גברא חטף זוזי מחבריה
ושדא לה אמר לה מיקדשת לי אתא ההוא גברא לקמיה
דרבא אמר לית דחש להא דרבי שמעון דאמר סתם גזילה
יאוש בעלים הוי: ההוא אריסא דקדיש במוזא דשמכי אתא
לקמיה דרבא אמר ליה מאן אחלך והני מילי במוזא אבל
כישא מצי אמר ליה אנא שקלי כישא שקיל את כישא כישא
כי כישא: ההוא סרסיא דקדיש בפרומא דשיכרא אתא מריה
דשיכרא אשכחיה אמר ליה אמאי לא תיתיב מהאי חריפא
אתא לקמיה דרבא אמר לא אמרו כלך אצל יפות אלא לענין
תרומה בלבד: דתניא כיצד אמרו תורם שלא מדעת תרומתו
תרומה הרי שירד לתוך שדה חבירו וליקט ותרם שלא ברשות
אם חושש משום גזל אין תרומתו תרומה ואם לאו תרומתו
תרומה: ומנין היה יודע אם חושש משום גזל אם לאו הרי
שבא בעל הבית ומצאו ואמר לו כלך אצל יפות אם נמצאו
יפות מהם תרומתו תרומה ואם לאו אין תרומתו תרומה היו
הבעלים מלקטים ומוסיפים בין כך ובין כך תרומתו תרומה:
אבל הכא משום כיסופא הוא דעבד ואינה מקודשת: מתני'
המקדש בחלקו בין קדשי קדשים בין קדשים קלים אינה

מקודשת במעשר שני בין שוגג בין מזיד לא קידש דברי רבי
מאיר רבי יהודה אומר בשוגג לא קידש במזיד קידש: ובהקדש
במזיד קידש ובשוגג לא קידש דברי רבי מאיר רבי יהודה
אומר בשוגג קידש במזיד לא קידש: גמ' נימא מתניתין דלא
כרבי יוסי הגלילי דתניא ומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים
שהן ממונו דברי רבי יוסי הגלילי: אפילו תימא רבי יוסי הגלילי
כי קאמר רבי יוסי הגלילי מחיים אבל לאחר שחיטה לא מאי
טעמא כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו: דיקא נמי דקתני
המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קידש
שמע מינה: תנו רבנן לאחר פטירתו של רבי מאיר אמר להם
רבי יהודה לתלמידיו אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לכאן מפני
שקנתרנים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני
בהלכות הם באים דחק סומכוס ונכנס אמר להם כך שנה לי
רבי מאיר המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים
לא קידש: כעס רבי יהודה עליהם אמר להם לא כך אמרתי
לכם אל יכנסו מתלמידי רבי מאיר לכאן מפני שקנתרנים הם
ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בהלכות הם באים וכי
אשה בעזרה מנין: אמר רבי יוסי יאמרו מאיר שכב יהודה כעס
יוסי שתק דברי תורה מה תהא עליה וכי אין אדם עשוי לקבל
קידושין לבתו בעזרה ואין אשה עשויה לעשות לה שליח לקבל

קידושיה בעזרה ועוד דחקה ונכנסה מאי: תניא רבי יהודה
אומר מקודשת רבי יוסי אומר אינה מקודשת אמר רבי יוחנן
שניהם מקרא אחד דרשו זה יהיה לך מקדש הקדשים מן
האש רבי יהודה סבר לך ולכל צרכיך ורבי יוסי סבר כאש מה
אש לאכילה אף הוא נמי לאכילה: אמר רבי יוחנן:

15. Sanhedrin 92b

ואם תאמר אותן שנים שעתיד הקדוש ברוך הוא לחדש בהן
את עולמו שנאמר 'ונשגב ה' לבדו ביום ההוא' צדיקים מה הן
עושין הקדוש ברוך הוא עושה להם כנפים כנשרים ושטין על
פני המים שנאמר 'על כן לא נירא בהמיר ארץ ובמוט הרים
בלב ימים' ושמא תאמר יש להם צער תלמוד לומר 'זקוי ה'
יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו':
ונילף ממתים שהחיה יחזקאל סבר לה כמאן דאמר באמת
משל היה: דתניא רבי אליעזר אומר מתים שהחיה יחזקאל
עמדו על רגליהם ואמרו שירה ומתו מה שירה אמרו 'ה' ממית
בצדק ומחיה ברחמים' רבי יהושע אומר שירה זו אמרו 'ה'
ממית ומחיה מוריד שאול ויעלי רבי יהודה אומר אמת משל
היה: אמר לו רבי נחמיה אם אמת למה משל ואם משל למה
אמת אלא באמת משל היה רבי אליעזר בנו של רבי יוסי
הגלילי אומר מתים שהחיה יחזקאל עלו לארץ ישראל ונשאו

נשים והולידו בנים ובנות עמד רבי יהודה בן בתירא על רגליו
ואמר 'אני מבני בניהם והללו תפילין שהניח לי אבי אבא
מהם': ומאן נינהו מתים שהחיה יחזקאל: אמר רב אלו בני
אפרים שמנו לקץ וטעו שנאמר ובני אפרים שותלח וברד בנו
ותחת בנו ואלעדה בנו ותחת בנו וזבד בנו ושותלח בנו ועזר
(ואלעזר) [ואלעד] והרגום אנשי גת הנולדים בארץ וגו' וכתוב
ויתאבל אפרים אביהם ימים רבים ויבאו אחיו לנחמו: ושמואל
אמר אלו בני אדם שכפרו בתחיית המתים שנאמר ויאמר אלי
בן אדם העצמות האלה כל בית ישראל המה הנה אמרים יבשו
עצמותינו ואבדה תקותנו נגזרנו לנו: רבי ירמיה בר אבא אמר
אלו בני אדם שאין בהן לחלוחית של מצוה שנאמר העצמות
היבשות שמעו דבר ה': רבי יצחק נפחא אמר אלו בני אדם
שחיפו את ההיכל כולו שקצים ורמשים שנאמר ואבוא ואראה
והנה כל תבנית רמש ובהמה שקץ וכל גלולי בית ישראל
מחקה על הקיר סביב וגו' וכתוב התם והעבירני עליהם סביב
סביב: רבי יוחנן אמר אלו מתים שבבקעת דורא ואמר רבי
יוחנן מנהר אשל עד רבת בקעת דורא שבשעה שהגלה
נבוכדנצר הרשע את ישראל היו בהן בחורים שהיו מגנין את
החמה ביזפיין והיו כשדיות רואות אותן ושופעות זבות אמרו
לבעליהן ובעליהן למלך צוה המלך והרגום ועדיין היו שופעות

זבות צוה המלך ורמסוס: תנו רבנן בשעה שהפיל נבוכדנצר הרשע את חנניה מישאל ועזריה לכבשן האש אמר לו הקדוש ברוך הוא ליחזקאל לך והחייה מתים בבקעת דורא' כיון שהחייה אותן באו עצמות וטפחו לו לאותו רשע על פניו אמר 'מה טיבן של אלו' אמרו לו 'חבריהן של אלו מחייה מתים בבקעת דורא' פתח ואמר 'אתוהי כמה רברבין ותמהוהי כמה תקיפין מלכותיה מלכות עלם ושלטנה עם דר ודר' וגו': אמר רבי יצחק יוצק זהב רותח לתוך פיו של אותו רשע שאילמלא (לא) בא מלאך וסטרו על פיו ביקש לגנות כל שירות ותשבחות שאמר דוד בספר תהלים: תנו רבנן ששה נסים נעשו באותו היום ואלו הן צף הכבשן ונפרץ הכבשן והומק סודו ונהפך צלם על פניו ונשרפו ארבע מלכיות והחיה יחזקאל את המתים בבקעת דורא: וכולהו גמרא וארבע מלכיות קרא דכתיב ונבוכדנצר מלכא שלח למכנש לאחשדרפניא סגניא ופחותא אדרגזריא גדבריא דתבריא תפתיא וכל שלטני מדינתא וגו' וכתוב איתי גברין יהודאין וכתוב ומתכנשין אחשדרפניא סגניא ופחותא והדברי מלכא חזין לגבריא אלך וגו': תני דבי רבי אליעזר בן יעקב אפילו בשעת הסכנה לא ישנה אדם את עצמו מן הרבנות שלו שנאמר 'באדין גבריא אלך כפתו בסרבליהון פטשיהון וכרבליהון' וגו': אמר רבי

16. Chullin 84a

וליפרקינהו וליכסינהו בעינן העמדה והערכה: וכמאן אי כרבי
 מאיר דאמר הכל היו בכלל העמדה והערכה האמר שחיטה
 שאינה ראויה שמה שחיטה: אי כרבי שמעון דאמר שחיטה
 שאינה ראויה לא שמה שחיטה האמר לא היו בכלל העמדה
 והערכה: אמר רב יוסף רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי
 בשחיטה שאינה ראויה סבר לה כרבי שמעון בהעמדה
 והערכה סבר לה כרבי מאיר: ואיבעית אימא כולה רבי שמעון
 היא ושאינה הכא דאמר קרא ושפך וכסה מי שאינו מחוסר
 אלא שפיכה וכסוי יצא זה שמחוסר שפיכה פדייה וכסוי:
 והשתא דאתית להכי אפילו תימא קדשי מזבח מי שאינו
 מחוסר אלא שפיכה וכסוי יצא זה שמחוסר שפיכה גרירה
 וכסוי: מר בר רב אשי אמר אמר קרא חיה או עוף מה חיה
 אינה קדש אף עוף אינו קדש: אי מה חיה שאין במינו קדש אף
 עוף שאין במינו קדש אוציא תורין ובני יונה שיש במינן קדש:
 לא כחיה מה חיה לא חלקת בה אף עוף לא תחלוק בו: אמר
 ליה יעקב מינאה לרבא קיימא לן חיה בכלל בהמה לסימנין
 אימא נמי בהמה בכלל חיה לכסוי: אמר ליה עליך אמר קרא
 על הארץ תשפכנו כמים מה מים לא בעי כסוי אף האי נמי לא

בעי כסוי: אלא מעתה יטבילו בו אמר קרא אך מעין ובור
מקוה מים יהיה טהור הני אין מידי אחרינא לא: ואימא הני
מילי למעוטי שאר משקין דלא איקרו מים אבל דם דאיקר
מים הכי נמי: תרי מיעוטי כתיבי מעין מים ובור מים: אימא
אידי ואידי למעוטי שאר משקין חד למעוטי זוחלין וחד למעוטי
מכונסיין: תלתא מיעוטי כתיבי מעין מים ובור מים מקוה מים:
תנו רבנן אשר יצוד אין לי אלא אשר יצוד נצודין ועומדין
מאליהן מנין כגון אווזין ותרנגולים: תלמוד לומר לומר ציד מכל
מקום אם כן מה תלמוד לומר אשר יצוד למדה תורה דרך
ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא בהזמנה הזאת: תנו רבנן כי
ירחיב ה' אלהיך את גבלך למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל
אדם בשר אלא לתאבון: יכול יקח אדם מן השוק ויאכל תלמוד
לומר זבחת מבקרד ומצאנך יכול יזבח כל בקרו ויאכל כל
צאנו ויאכל תלמוד לומר מבקרד ולא כל בקרד מצאנך ולא כל
צאנך: מכאן אמר רבי אלעזר בן עזריה מי שיש לו מנה יקח
לפסו ליטרא ירק עשרה מנה יקח לפסו ליטרא דגים חמשים
מנה יקח לפסו ליטרא בשר מאה מנה ישפתו לו קדרה בכל
יום ואינד אימת מערב שבת לערב שבת: אמר רב צריכין אנו
לחוש לדברי זקן אמר רבי יוחנן אבא ממשפחת בריאים הוה
אבל כגון אנו מי שיש לו פרוטה בתוך כיסו יריצנה לחנווני

אמר רב נחמן כגון אנו לזוין ואוכלין: כבשים ללבושך מגז
כבשים יהא מלבושך ומחיר שדה עתודים לעולם ימכור אדם
שדה ויקח עתודים ואל ימכור אדם עתודים ויקח שדה ודי
חלב עזים דיו לאדם שיתפרנס מחלב גדיים וטלאים שבתוך
ביתו: ללחמך ללחם ביתך לחמך קודם ללחם ביתך וחיים
לנערותיך אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן תן חיים לנערותיך
מיכן למדה תורה דרך ארץ שלא ילמד אדם את בנו בשר ויין:
אמר רבי יוחנן:

17. Bava Batra 4a

אהדר ליה כלילא דיילי נקרינהו לעיניה יומא חד אתא ויתיב
קמיה אמר חזי מר האי עבדא בישא מאי קא עביד אמר ליה
מאי אעביד ליה אמר ליה נלטייה מר אמר ליה כתיב גם
במדעך מלך אל תקלל אמר ליה האי לאו מלך הוא אמר ליה
וליהוי עשיר בעלמא וכתיב ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר
ולא יהא אלא נשיא וכתיב ונשיא בעמך לא תאר: אמר ליה
בעושה מעשה עמך והאי לאו עושה מעשה עמך אמר ליה
מסתפינא מיניה אמר ליה ליכא איניש דאזיל דלימא ליה דאנא
ואת יתיבנא אמר ליה כתיב כי עוף השמים יוליך את הקול
ובעל כנפים יגיד דבר: אמר ליה אנא הוא אי הואי ידענא
דזהרי רבנן כולי האי לא הוה קטילנא להו השתא מאי

תקנתיה דההוא גברא אמר ליה הוא כבה אורו של עולם
דכתיב כי נר מצוה ותורה אור ילך ויעסוק באורו של עולם
דכתיב ונהרו אליו כל הגוים איכא דאמרי הכי אמר ליה הוא
סימא עינו של עולם דכתיב והיה אם מעיני העדה ילך ויתעסק
בעינו של עולם דכתיב הנני מחלל את מקדשי גאון עזכם
מחמד עיניכם: אמר ליה מסתפינא ממלכותא אמר ליה שדר
שליחא וליזיל שתא וליעכב שתא ולהדר שתא אדהכי והכי
סתרית [ליה] ובניית [ליה] עבד הכי שלחו ליה אם לא
סתרתה אל תסתור ואם סתרתה אל תבני ואם סתרתה ובנית
עבדי בישא בתר דעבדין מתמלכין אם זיינד עלך ספרך כאן
לא רכא ולא בר רכא הורדוס [עבדא] קלניא מתעביד: מאי
רכא מלכותא דכתיב אנכי היום רך ומשוח מלך ואי בעית
אימא מהכא ויקראו לפניו אברך: אמרי מי שלא ראה בנין
הורדוס לא ראה בנין נאה [מימיו] במאי בנייה אמר רבה
באבני שישא ומרמרא איכא דאמרי באבני כוחלא שישא
ומרמרא אפיק שפה ועייל שפה כי היכי דנקביל סידא סבר
למשעייה בדהבא אמרו ליה רבנן שבקיה דהכי שפיר טפי
דמיחזי כי אידוותא דימא: ובבא בר בוטא היכי עבד הכי
והאמר רב יהודה אמר רב ואיתימא רבי יהושע בן לוי מפני
מה נענש דניאל מפני שהשיא עצה לנבוכדנצר שנאמר להן

מלכא מלכי ישפר עלך וחטאיך בצדקה פרק ועויתך במחן ענין
הן תהוי ארכא לשלותך וגו' וכתוב כלא מטא על נבוכדנצר
מלכא וכתוב ולקצת ירחין תרי עשר וגו': איבעית אימא שאני
עבדא דאיחייב במצות ואיבעית אימא שאני בית המקדש דאי
לא מלכות לא מתבני: ודניאל מנלן דאיענש אילימא משום
דכתיב ותקרא אסתר להתך ואמר רב התך זה דניאל הניחא
למאן דאמר שחתכוהו מגדולתו אלא למאן דאמר שכל דברי
מלכות נחתכין על פיו מאי איכא למימר דשדויהו לגובא
דארייותא:: הכל כמנהג המדינה: הכל לאתויי מאי לאתויי
אתרא דנהיגי בהוצא ודפנא:: לפיכך אם נפל הכותל המקום
והאבנים של שניהם: פשיטא לא צריכא דנפל לרשותא דחד
מינייהו אי נמי דפנינהו חד לרשותא דידיה מהו דתימא ניהוי
אידך המוציא מחבירו עליו הראיה קא משמע לן: וכן בגינה
מקום שנהגו לגדור מחייבין אותו: הא גופא קשיא אמרת וכן
בגינה מקום שנהגו לגדור מחייבין אותו הא סתמא אין מחייבין
אותו: אימא סיפא אבל בקעה מקום שנהגו שלא לגדור אין
מחייבין אותו הא סתמא מחייבין אותו השתא סתם גינה
אמרת לא סתם בקעה מיבעיא: אמר אביי הכי קאמר וכן סתם
גינה ובמקום שנהגו לגדור בבקעה מחייבין אותו אמר ליה
רבא אם כן מאי אבל אלא אמר רבא הכי קתני וכן סתם גינה

כמקום שנהגו לגדור דמי ומחייבין אותו אבל סתם בקעה
 כמקום שלא נהגו דמי ואין מחייבין אותו: אלא אם רצה כונס
 לתוך שלו ובונה ועושה חזית: מאי חזית אמר רב הונא אכפיה
 ליה לקרנא לבר ונעביד מלגיו עביד חבריה נמי מלבר ואמר
 דידי ודידיה הוא אי הכי השתא נמי גיז ליה חבריה ואמר דידי
 ודידיה הוא גיזוזא מידע ידיע: איכא דאמרי אמר רב הונא
 מיכפא לקרנא מלגיו ונעבד מלבר גיז ליה חבריה ואמר דידי
 ודידיה הוא אי הכי השתא נמי לייף ליה חבריה ואמר דידי
 ודידיה הוא ליפופא מידע ידיע והא מבחוץ קתני קשיא: רבי
 יוחנן אמר:

18. Yoma 61a

בקטורת לא קא מיירי: אמר עולא שעיר ששחטו קודם מתן
 דמו של פר לא עשה ולא כלום תנן הקדים דם השעיר לדם
 הפר יחזור ויזה מדם השעיר אחר דם הפר ואם איתא יחזור
 וישחוט מבעי ליה תרגמא עולא במתנות שבהיכל וכן אמר
 רבי אפס במתנות שבהיכל: וכן בהיכל וכן במזבח וכו' תנו
 רבנן וכפר את מקדש הקודש זה לפני ולפנים אהל מועד זה
 היכל מזבח כמשמעו יכפר אלו עזרות: הכהנים כמשמען עם
 הקהל אלו ישראל יכפר אלו הלויים הושוו כולן לכפרה אחת
 שכולן מתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות דברי רבי

יהודה: רבי שמעון אומר כשם שדם השעיר הנעשה בפנים
מכפר על ישראל בטומאת מקדש וקדשיו כך דם הפר מכפר
על הכהנים בטומאת מקדש וקדשיו וכשם שוידוי של שעיר
המשתלח מכפר על ישראל בשאר עבירות כך וידוי של פר
מכפר על הכהנים בשאר עבירות: תנו רבנן וכלה מכפר את
הקודש זה לפני ולפנים אהל מועד זה היכל מזבח כמשמעו
מלמד שכולן כפרה כפרה בפני עצמן: מכאן אמרו נתן מקצת
מתנות שבפנים ונשפך הדם יביא דם אחר ויתחיל בתחלה
במתנות שבפנים רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים אינו מתחיל
אלא ממקום שפסק גמר את המתנות שבפנים ונשפך הדם
יביא דם אחר ויתחיל בתחילה במתנות שבהיכל: נתן מקצת
מתנות שבהיכל ונשפך הדם יביא דם אחר ויתחיל בתחילה
בהיכל רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים אינו מתחיל אלא
ממקום שפסק: גמר מתנות שבהיכל ונשפך הדם יביא דם
אחר ויתחיל בתחילה במתנות המזבח נתן מקצת מתנות
שבמזבח ונשפך הדם יביא דם אחר ויתחיל בתחילה במתנות
המזבח רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים ממקום שפסק הוא
מתחיל גמר מתנות שבמזבח ונשפך הדם דברי הכל לא
מעכבי: אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו מדם חטאת
הכפורים אחת בשנה: רבי מאיר סבר חטאת אחת אמרתי לך

ולא שתי חטאות רבי אלעזר ורבי שמעון סברי חטוי אחד
אמרתי לך ולא שני חטויין: תניא אמר רבי לי חלק רבי יעקב
בלוגין: ולא והתניא נתן מקצת מתנות שבפנים ונשפך הלוג
יביא לוג אחר ויתחיל בתחילה במתנות שבהיכל רבי אלעזר
ורבי שמעון אומרים ממקום שפסק הוא מתחיל: גמר מתנות
שבהיכל ונשפך הלוג יביא לוג אחר ויתחיל בתחילה במתנות
שבבהונות נתן מקצת מתנות בבהונות ונשפך הלוג יביא לוג
[אחר] ויתחיל בתחילה במתנות שבבהונות רבי אלעזר ורבי
שמעון אומרים ממקום שפסק הוא מתחיל גמר מתנות
שבבהונות ונשפך הלוג דברי הכל מתנות הראש לא מעכבות:
אימא לי שנה רבי יעקב בלוגין: אמר מר מתנות הראש אין
מעכבות מאי טעמא אילימא משום דכתיב והנותר מן השמן
אלא מעתה והנותרת מן המנחה הכי נמי דלא מעכבי: שאני
התם דכתיב ומיתר והנותר: אמר רבי יוחנן:

19. Ketubot 8b

כי תניא ההיא בברכת המזון כי קאמר רבי יוחנן בשורה: ואלא
הא דאמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן מברכים ברכת חתנים
בעשרה וחתנים מן המנין וברכת אבלים בעשרה ואין אבלים
מן המנין ברכה בשורה מי איכא אלא כי קאמר רבי יוחנן
ברחבה: ואלא הא דאמר רבי יצחק אמר רבי יוחנן מברכין

ברכת חתנים בעשרה כל שבעה וחתנים מן המנין וברכת
אבלים בעשרה כל שבעה ואין אבלים מן המנין ברכת רחבה
כל שבעה מי איכא משכחת לה בפנים חדשות: כי הא דרב
חייא בר אבא מקרי בניה דריש לקיש הוה ואמרי לה מתני
בריה דריש לקיש הוה שכיב ליה ינוקא יומא קמא לא אזל
לגביה למחר דבריה ליהודה בר נחמני מתורגמניה אמר ליה
קום אימא מלתא כל קביל ינוקא פתח ואמר וירא ה' וינאץ
מכעס בניו ובנותיו דור שאבות מנאצים להקדוש ברוך הוא
כועס על בניהם ועל בנותיהם ומתים כשהם קטנים: ואיכא
דאמרי בחור הוה והכי קאמר ליה על כן על בחוריו לא ישמח
ה' ואת יתומיו ואת אלמנותיו לא ירחם כי כלו חנף ומרע וכל
פה דבר נבלה בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה מאי ועוד
ידו נטויה אמר רב חנן בר רב הכל יודעין כלה למה נכנסה
לחופה אלא כל המנבל פיו ומוציא דבר נבלה מפיו אפלו
נחתם לו גזר דינו של שבעים שנה לטובה נהפך עליו לרעה:
אתא לנחומי צעורי קמצער ליה הכי קאמר ליה חשיב את
לאתפוסי אדרא: אמר ליה קום אימא מלתא כנגד שבחו של
הקדוש ברוך הוא פתח ואמר האל הגדול ברוב גדלו אדיר
וחזק ברוב נוראות מחיה מתים במאמרו עושה גדולות עד אין
חקר ונפלאות עד אין מספר ברוך אתה ה' מחיה המתים:

אמר ליה קום אימא מלתא כנגד אבלים פתח ואמר אחינו המיוגעים המדוכאין באבל הזה תנו לבבכם לחקור את זאת זאת היא עומדת לעד נתיב הוא מששת ימי בראשית רבים שתו רבים ישתו כמשתה ראשונים כך משתה אחרונים אחינו בעל נחמות ינחם אתכם ברוך מנחם אבלים: אמר אביי רבים שתו לימא רבים ישתו לא לימא משתה ראשונים לימא משתה אחרונים לא לימא דאמר רבי שמעון בן לקיש וכן תנא משמיה דרבי יוסי לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן אמר רב יוסף מאי קרא כסדום היינו לעמורה דמינו מאי אהדר ליה שמעו דבר ה' קציני סדום וגו': אמר ליה קום אימא מלתא כנגד מנחמי אבלים פתח ואמר אחינו גומלי חסדים בני גומלי חסדים המחזיקים בבריתו של אברהם אבינו (שנאמר כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו וגו') אחינו בעל הגמול ישלם לכם גמולכם ברוך אתה משלם הגמול: אמר ליה קום אימא מלתא כנגד כל ישראל פתח ואמר רבון העולמים פדה והצל מלט הושע עמד ישראל מן הדבר ומן החרב ומן הביזה ומן השדפון ומן הירקון ומכל מיני פורעניות המתרגשות ובאות לעולם טרם נקרא ואתה תענה ברוך אתה עוצר המגפה: אמר עולא ואמרי לה במתניתא תנא עשרה כוסות תקנו חכמים בבית האבל שלשה קודם אכילה כדי לפתוח את בני מעיו שלשה בתוך אכילה כדי

לשרות אכילה שבמעיו וארבעה לאחר אכילה אחד כנגד הזן
ואחד כנגד ברכת הארץ ואחד כנגד בונה ירושלים ואחד כנגד
הטוב והמטיב: הוסיפו עליהם ארבעה אחד כנגד חזני העיר
ואחד כנגד פרנסי העיר ואחד כנגד בית המקדש ואחד כנגד
רבן גמליאל התחילו היו שותין ומשתכרין החזירו הדבר
ליושנה: מאי רבן גמליאל דתניא בראשונה היתה הוצאת המת
קשה לקרוביו יותר ממיתתו עד שהיו מניחים אותו ובורחין עד
שבא רבן גמליאל ונהג קלות בעצמו והוציאוהו בכלי פשתן
ונהגו כל העם אחריו להוציא בכלי פשתן אמר רב פפא
והאידנא נהוג עלמא אפילו בצרדא בר זוזא: אמר רבי אלעזר:

20. Niddah 30b

הא קתני נדה: שאם תראה יום שלושים וארבעה ותחזור
ותראה יום ארבעים ואחד תהא מקולקלת עד ארבעים
ושמונה: וכן לענין נקבה שאם תראה יום שבעים וארבעה
ותחזור ותראה יום שמונים ואחד תהא מקולקלת עד שמונים
ושמונה: רבי ישמעאל אומר יום ארבעים ואחד תשב לזכר
ולנדה כו' תניא רבי ישמעאל אומר טימא וטיהר בזכר וטימא
וטיהר בנקבה: מה כשטימא וטיהר בזכר יצירתו כיוצא בו אף
כשטימא וטיהר בנקבה יצירתה כיוצא בה אמרו לו אין למדין
יצירה מטומאה: אמרו לו לרבי ישמעאל מעשה בקליאופטרא

מלכת אלכסנדרוס שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות ובדקן
ומצאן זה וזה לארבעים ואחד אמר להן אני מביא לכם ראייה
מן התורה ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים: מאי ראייה מן
התורה אילימא טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה כו'
הא קאמרי ליה אין דנין יצירה מטומאה: אמר קרא תלד
הוסיף לה הכתוב לידה אחרת בנקבה: ומאי ראייה מן השוטים
אימר נקבה קדים ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר: ורבנן סמא
דנפצא אשקינהו ורבי ישמעאל איכא גופא דלא מקבל סמא:
אמר להם רבי ישמעאל מעשה בקלפטרא מלכת יוונית
שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זכר
לארבעים ואחד ונקבה לשמונים ואחד אמרו לו אין מביאין
ראייה מן השוטים: מאי טעמא הך דנקבה אייתרה ארבעין יומין
והדר איעבר: ורבי ישמעאל לשומר מסרינהו ורבנן אין
אפוטרופוס לעריות אימא שומר גופיה בא עליה: ודילמא אי
קרעוהו להך דנקבה בארבעין וחד הוה משתכחא כזכר אמר
אביי בסימניהון שוין: וחכמים אומרים אחד בריית זכר ואחד
בריית נקבה וכו' חכמים היינו תנא קמא: וכי תימא למסתמא
רישא כרבנן ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא: מהו דתימא
מסתברא טעמא דרבי ישמעאל דקמסייע ליה קראי קא
משמע לן: דרש רבי שמלאי למה הולד דומה במעי אמו

לפנקס שמקופל ומונח ידיו על שתי צדעיו שתי אציליו על שתי ארכובותיו ושני עקביו על שתי עגבותיו וראשו מונח לו בין ברכיו ופיו סתום וטבורו פתוח ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את אמו וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אפילו שעה אחת: ונר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר בהלו נרו עלי ראשי לאורו אלך חשך ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן ורואה חלום באספמיא: ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמר מי יתנני כירחי קדם כימי אלוה ישמרני ואיזהו ימים שיש בהם ירחים ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה: ומלמדין אותו כל התורה כולה שנאמר וירני ויאמר לי יתמד דברי לבך שמר מצותי וחיה ואומר בסוד אלוה עלי אהלי: מאי ואומר וכי תימא נביא הוא דקאמר תא שמע בסוד אלוה עלי אהלי: וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה שנאמר לפתח חטאת רבץ: ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו שנאמר כי לי תכרע כל ברך תשבע כל לשון כי לי תכרע כל ברך זה יום המיתה שנאמר לפניו יכרעו כל יורדי עפר תשבע כל לשון זה יום הלידה שנאמר נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו

ולא נשבע למרמה: ומה היא השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע והוי יודע שהקדוש ברוך הוא טהור ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן בך טהורה היא אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני נוטלה ממך: תנא דבי רבי ישמעאל משל לכהן שמסר תרומה לעם הארץ ואמר לו אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני שורפה לפניך: אמר רבי אלעזר:

Zaken

21. Sanhedrin 52a

האי אביה היא מחללת מאי דריש ביה: מבעי ליה לכדתניא היה רבי מאיר אומר מה תלמוד לומר 'את אביה היא מחללת' שאם היו נוהגין בו קודש נוהגין בו חול כבוד נוהגין בו בזיון אומרין ארור שזו ילד ארור שזו גידל ארור שיצא זו מחלציו: אמר רב אשי כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא כמאן כהאי תנא: זו מצות הנסקלין מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין: משום דתנא נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו בית הסקילה היה גבוה שתי קומות ואידי דקא בעי למיתנא מצות הנשרפין תנא נמי זו מצות הנסקלין: מתני' מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו ונותנין סודר

קשה לתוך הרכה וכורך על צוארו זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותח את פיו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו: רבי יהודה אומר אף הוא אם מת בידם לא היו מקיימין בו מצות שריפה אלא פותח את פיו בצבת שלא בטובתו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו: אמר רבי אלעזר בן צדוק מעשה בבת כהן אחת שזינתה והקיפוח חבילי זמורות ושרפוח אמרו לו מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי: גמ' מאי פתילה אמר רב מתנה פתילה של אבר: מנא לן אתיא שריפה שריפה מעדת קרח מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים: רבי אלעזר אמר אתיא שריפה שריפה מבני אהרן מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים: מאן דיליף מעדת קרח מנא ליה דכתיב ואת מחתות החטאים האלה בנפשתם שנשמתן נשרפת וגוף קיים: ואידך ההיא שריפה ממש היא ומאי בנפשתם שנתחייבו שריפה על עסקי נפשותם: כדריש לקיש דאמר ריש לקיש מאי דכתיב בחנפי לעגי מעוג חרק עלי שנימו בשביל חנופה שהחניפו לקרח על עסקי לגימה חרק עליהן שר של גיהנם שניו: ומאן דיליף מבני אהרן מנא ליה דכתיב וימתו לפני ה' כעין מיתה: ואידך ההוא שריפה ממש

הוא ומאי דכתיב וימתו דאתחיל בהו מגואי כעין מיתה דתניא
אבא יוסי בן דוסתאי אומר שני חוטיין של אש יצאו מבית
קודש הקדשים ונחלקו לארבע ונכנסו שנים בחוטמו של זה
ושנים בחוטמו של זה ושרפום: והכתיב ותאכל אותם ולא
ולא בגדיהם: ונילף מפריס הנשרפים מה להלן שריפה ממש
אף כאן שריפה ממש: מסתברא מאדם הוה ליה למילף שכן
אדם חוטא נשמה פיגול: אדרבה מפריס הנשרפים הוה ליה
למילף שכן מכשיר לדורות: הנך נפישין: מאן דיליף מעדת
קרח מאי טעמא לא יליף מבני אהרן ההוא שריפה ממש הוא
ונילף מינה: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר קרא
ואהבת לרעך כמוך ברור לו מיתה יפה: וכי מאחר דאיכא דרב
נחמן גזירה שוה למה לי: אי לאו גזירה שוה הוה אמינא
שריפת נשמה וגוף קיים לאו שריפה היא כלל ואי משום
ואהבת לרעך כמוך לפיש ליה חבילי זמורות כי היכי דלישרוף
לעגל קא משמע לן: וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב
ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן אמר לו נדב
לאביהוא אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את
הדור אמר להן הקדוש ברוך הוא הנראה מי קובר את מי אמר
רב פפא היינו דאמרי אינשי נפישו גמלי סבי דטעיני משכי
דהוגני: אמר רבי אליעזר:

22. Chullin 85a

אלא ספק איש ספק אשה: ורבי יוסי לטעמיה דאמר אשה
ודאית נמי תקעה דתניא בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל
סומכות: רבי יוסי ורבי שמעון אומרים נשים סומכות רשות:
אמר רבינא ולמאי דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה
לתקיעת שופר שכן ודאה דוחה שבת במקדש תאמר בכיסוי
דליתיה כלל: השיב רבי אלעזר הקפר בריבי מה למילה שכן
אינה נוהגת בלילי ימים טובים בלילי ימים טובים הוא דלא
נהגא בשאר לילי נהגא: אלא מה למילה שכן אינה נוהגת
בלילות כבימים תאמר בכסוי שנוהג בלילות כבימים אמר רבי
אבא זה אחד מן הדברים שאמר רבי חייא אין עליהן תשובה
והשיב רבי אלעזר ברבי תשובה: מתני' השוחט ונמצאת
טריפה והשוחט לעבודה זרה והשוחט חולין בפנים וקדשים
בחוץ חיה ועוף הנסקלים רבי מאיר מחייב וחכמים פוטרים:
השוחט ונתנבלה בידו הנוחר והמעקר פטור מלכסות: גמ'
אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן ראה רבי דבריו של
רבי מאיר באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים ודרבי שמעון
בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים: מאי טעמא דרבי מאיר
באותו ואת בנו אמר רבי יהושע בן לוי גמר שחיטה שחיטה
משחוטי חוץ: מה התם שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה

אף הכא נמי שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה: ורבי שמעון
מאי טעמא אמר רבי מני בר פטיש גמר מטבח טבח והכן מה
להלן שחיטה ראויה אף כאן שחיטה ראויה: ורבי מאיר נמי
ליגמר מטבח דנין שחיטה משחיטה ואין דנין שחיטה
מטביחה: מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל ושב
הכהן ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה: הני מילי היכא
דליכא דדמי ליה אבל איכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן: ורבי
שמעון נמי ליגמר משחוטי חוץ דנין חולין מחולין ואין דנין
חולין מקדשים: ורבי מאיר אטו אותו ואת בנו בקדשים מי לא
נהיג היינו דקאמר רבי חייא ראה רבי דבריו של רבי מאיר
באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים: מאי טעמא דרבי מאיר
בכסוי הדם אמר רבי שמעון בן לקיש גמר שפיכה שפיכה
משחוטי חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה
אף כאן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה: ורבי שמעון
אשר יאכל כתיב ורבי מאיר ההוא למעוטי עוף טמא הוא
דאתא ורבי שמעון עוף טמא מאי טעמא דלאו בר אכילה הוא
טרפה נמי לאו בר אכילה הוא: והיינו דאמר רבי חייא ראה
רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים:
אמר רבי אבא:

23. Ketubot 4b

הכי קאמר וכן מי שפירסה אשתו נדה ולא בעל הוא ישן בין
האנשים ואשתו ישנה בין הנשים: למימרא דאבילות קילא ליה
מנדה: והאמר רבי יצחק בר חנינא אמר רב הונא כל מלאכות
שאשה עושה לבעלה נדה עושה לבעלה חוץ ממזיגת הכוס
והצעת המטה והרחצת פניו ידיו ורגליו ואלו גבי אבילות תניא
אף על פי שאמרו אין אדם רשאי לכופ את אשתו להיות
כוחלת ולהיות פוקסת באמת אמרו מוזגת לו הכוס ומצעת לו
המטה ומרחצת לו פניו ידיו ורגליו: לא קשיא כאן באבילות
דידיה כאן באבילות דידה: והא אביו של חתן או אמה של
כלה קתני כי קתני אשאר: ומי שאני בין אבילות דידיה
לאבילות דידה והתניא מי שמת חמיו או חמותו אינו יכול לכופ
את אשתו להיות כוחלת ולהיות פוקסת אלא כופה מטתו
ונוהג עמה אבילות וכן היא שמת חמיה או חמותה אינה
רשאה להיות כוחלת ולהיות פוקסת אלא כופה מטתה ונוהגת
עמו אבילות: תני באבילות דידיה הוא ישן בין האנשים ואשתו
ישנה בין הנשים הא וכן קתני כי קתני אכיחול ואפירכוס והא
עמו קתני מאי לאו עמו במטה לא עמו בבית וכדאמר ליה רב
לחייא בריה באפה נהוג אבילותא דלא באפה לא תנהוג
אבילותא: רב אשי אמר מי קמדמית אבילותא דהכא
לאבילותא דעלמא אבילותא דעלמא חמיר ולא אתי לזלזולי

בִּיה אבילות דהכא כיון דאקילו רבנן אתי לזלזולי ביה: מאי
קולא אילימא דקתני בועל בעילת מצוה ופורש התם משום
דלא חל עליו אבילותא אי לרבי אליעזר עד שיצא מפתח
הבית אי לרבי יהושע עד שיסתם הגולל: אלא דקתני נוהג
שבעת ימי המשתה ואחר כך נוהג שבעת ימי אבילות: אמר
מר בין כך ובין כך לא יבעול לא בערב שבת ולא במוצאי שבת
בשלמא בערב שבת משום חבורה אלא במוצאי שבת אמאי
לא: אמר רבי זירא:

24. Shevuot 12b

קיין כבנות שוח למזבח והכתיב כי כל שאר וכל דבש וגו' תני
רב חנינא כבנות שוח לאדם: דרש רב נחמן בר רב חסדא אין
מקיצין בעולת העוף אמר רבא הא בורכא אמר ליה רב נחמן
בר יצחק לרבא מאי בורכתא אנא אמריתה ניהליה ומשמיה
דרב שימי מנהרדעא אמריתה ניהליה דאמר רב שימי
מנהרדעא מותרות לנדבת צבור אזלי ואין עולת עוף בצבור:
ואף שמואל סבר להא דרבי יוחנן דאמר רב יהודה אמר
שמואל קרבנות צבור סכין מושכתן למה שהן: תניא נמי הכי
ומודה רבי שמעון בשעיר שאם לא קרב ברגל יקרב בראש
חדש ואם לא קרב בראש חדש יקרב ביום הכפורים ואם לא
קרב ביום הכפורים יקרב ברגל ואם לא קרב ברגל זה יקרב

ברגל אחר שמתחלתו לא בא אלא לכפר על מזבח החיצון:
 תנא לא הוקדש אלא לכפר על מזבח החיצון: ועל זדון טומאת
 מקדש וקדשיו שעיר הנעשה בפנים כו' מנהני מילי: דתנו רבנן
 וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל וגו' פשעים אלו המרדים
 וכן הוא אומר מלך מואב פשע בי ואומר אז תפשע לבנה בעת
 ההיא חטאות אלו השגגות וכן הוא אומר נפש כי תחטא
 בשגגה: על שאר עבירות שבתורה הקלות והחמורות הזדונות
 והשגגות כו': היינו קלות היינו עשה ולא תעשה חמורות היינו
 כריתות ומיתות בית דין הודע היינו מזיד לא הודע היינו שוגג:
 אמר רב יהודה הכי קאמר על שאר עבירות שבתורה בין
 קלות בין חמורות בין שעשאן בשוגג בין שעשאן במזיד אותן
 שעשאן בשוגג בין נודע לו ספיקן בין לא נודע לו ספיקן ואלו
 הן קלות עשה ולא תעשה ואלו הן חמורות כריתות ומיתות
 בית דין: האי עשה היכי דמי אי דלא עבד תשובה זבח רשעים
 תועבה אי דעבד תשובה כל יומא נמי דתניא עבר על מצות
 עשה ועשה תשובה לא זז משם עד שמוחלין לו: אמר רבי
 זירא:

25. Bava Metzia 19b

הא בבריא והא בשכיב מרע: מתניתין דקתני הא אמר תנו
 נותנין בשכיב מרע דבר מהדר הוא: דאמרינן מאי איכא

למימר דלמא כתבה מעיקרא להאי ואמליך ולא יהבה ניהליה
והדר כתבה לאיניש אחרינא ויהביה ניהליה השתא קא הדר
ביה מההוא דיהבה ניהליה: אי במתנת בריא יהבה ליה לית
ליה פסידא דכי נפקא תרתי בתרייתא זכי דהא הדר ביה
מקמייתא: אי במתנת שכיב מרע נמי יהבה ניהליה לית בה
פסידא דבתרייתא זכי דקא הדר ביה מקמייתא: כי קתני
בברייתא אף על פי ששניהם מודים לא יחזיר לא לזה ולא לזה
בבריא דלאו בר מהדר הוא: דאמרינן דלמא כתבה להאי
מעיקרא ואמליך ולא יהבה ליה והדר כתבה לאיניש אחרינא
ויהבה ליה השתא קא הדר ביה מההוא דיהבה ליה וסבר
מהדר לא מצינא הדרנא בי אימר להו דאנא להאי יהבתא
וניהדרו ניהליה כתבא כי היכי דכי מפיק האי כתבא דקדים
זכה ביה הוא: אלא אמרינן ליה אנן האי כתבא לא יהבינן ליה
להאי דלמא מכתב כתבת מיהב לא יהבת ניהליה ויהבתה
לאיניש אחרינא וקא הדרת ביה אי לא יהבתה לאיניש
אחרינא וקא בעית דתתבה להאי כתיב ליה השתא כתבא
אחרינא ויהביה ניהליה דאי יהבת לאיניש אחרינא לית בה
פסידא דקדים זכי: מתקיף לה רב זביד והא אידי ואידי
דייתקאות קא תני אלא אמר רב זביד הא והא בשכיב מרע
ולא קשיא הא ביה והא בבריה: מתניתין דקא אמר תנו נותנין

בדידיה דבר מהדר הוא דאמרין אי נמי יהבה לאיניש אחרינא
לית בה פסידא דקמא ובתרא בתרא זכי דהא הדר ביה
מקמא: כי קא תני בברייתא אף על פי ששניהם מודים לא
יחזיר לא לזה ולא לזה בבריה: דאמרין דלמא כתב אבוה
להאי ואמליך ולא יהביה ניהליה ובתר אבוה כתב איהו לאיניש
אחרינא ויהבה ליה והשתא קא הדר ביה מההוא סבר מהדר
לא מצינא הדרנא בי אימר להו דאבא יהבה ליה להאי ונתבו
ליה כתביה וניזיל ונפיק מיניה דהוא זכי ונפלוג בהדיה: הלכך
אמרין ליה אנן האי כתבא לא יהבינן ליה להאי דדלמא מכתב
כתביה אבוה מיהב לא יהבה ליה ויהבתיה את לאיניש
אחרינא וקא הדרת ביה: אלא אי קושטא קא אמרת דיהב ליה
אבוך זיל את השתא כתיב ליה שטרא אחרינא דאי נמי לא
יהבה ליה אבוה וכתבתיה את לאיניש אחרינא לית בה פסידא
דקמא ובתרא קמא זכי: תנו רבנן מצא שובר בזמן שהאשה
מודה יחזיר לבעל אין האשה מודה לא יחזיר לא לזה ולא לזה:
בזמן שהאשה מודה מיהת יחזיר לבעל וליחוש דלמא כתבה
ליתן בניסן ולא נתנה עד תשרי ואזלה זבנתה לכתובה בטובת
הנאה מניסן עד תשרי: ומפיק ליה לשובר דכתיב בניסן ואתא
למטרף לקוחות שלא כדין: אמר רבא:

26. Sanhedrin 79b

נתינה למעלה מה להלן ממון אף כאן ממון: אמר רבא האי
דתנא דבי חזקיה מפקא מדרבי ומפקא מדרבנן דתנא דבי
חזקיה מכה אדם ומכה בהמה: מה מכה בהמה לא חלקת בה
בין שוגג למזיד בין מתכוין לשאינו מתכוין בין דרך ירידה
לדרך עלייה לפוטרו ממון אלא לחייבו ממון אף מכה אדם לא
תחלוק בו בין שוגג למזיד בין מתכוין לשאין מתכוין בין דרך
ירידה לדרך עלייה לחייבו ממון אלא לפוטרו ממון: מאי שאין
מתכוין אילימא שאין מתכוין כלל היינו שוגג אלא פשיטא
שאין מתכוין לזה אלא לזה וקתני לחייבו ממון אלא לפוטרו
ממון ואי בר קטלא הוא מאי איצטריך למיפטריה ממון: אלא
לאו שמע מינה לאו בר קטלא הוא ולא בר ממונא הוא: מתני
רוצח שנתערב באחרים כולן פטורין רבי יהודה אומר כונסין
אותן לכיפה: כל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה נידונין בקלה
הנסקלין בנשרפין רבי שמעון אומר נידונין בסקילה שהשריפה
חמורה וחכמים אומרים נידונין בשריפה שהסקילה חמורה:
אמר להן רבי שמעון אילו לא היתה שריפה חמורה לא נתנה
לבית כהן שזנתה אמרו לו אילו לא היתה סקילה חמורה לא
נתנה למגדף ולעובד עבודה זרה: הנהרגין בנחנקין רבי שמעון
אומר בסייף וחכמים אומרים בחנק: גמ' מאן אחרים אילימא
אחרים כשרים פשיטא ותו בהא לימא רבי יהודה כונסין אותן

לכיפה: (סימן בשרק): אמר רבי אבהו אמר שמואל הכא
ברוצח שלא נגמר דינו שנתערב ברוצחים אחרים שנגמר דינו
עסקינן רבנן סברי אין גומריין דינו של אדם אלא בפניו הלכך
כולן פטורין ורבי יהודה מיפטרינהו לגמרי נמי לא כיון דרוצחי
נינהו הלכך כונסין אותן לכיפה: ריש לקיש אמר באדם דכולי
עלמא לא פליגי דפטירי אבל הכא בשור שלא נגמר דינו
שנתערב בשורים אחרים שנגמר דינו קמיפלגי רבנן סברי
כמיתת בעלים כך מיתת השור ואין גומריין דינו של שור אלא
בפניו הלכך כולן פטורין ורבי יהודה סבר כונסין אותן לכיפה:
אמר רבא:

27. Avodah Zarah 69a

נפל לגו חלא מאי אמר ליה רב הילל לרב אשי הוה עובדא בי
רב כהנא ואסר רב כהנא אמר ליה ההוא אימרטוטי אימרטט:
רבינא סבר לשעורי במאה וחד אמר לא גרע מתרומה דתנן
תרומה עולה באחד ומאה אמר ליה רב תחליפא בר גיזא
לרבינא דלמא כתבלין של תרומה בקדירה דמי דלא בטיל
טעמייהו: רב אחאי שיער בחלא בחמשין רב שמואל בריה
דרב איקא שיער בשיכרא בשיתין: והלכתא אידי ואידי בשיתין
וכן כל איסורין שבתורה: מתני' נכרי שהיה מעביר עם ישראל
כדי יין ממוקם למקום אם היה בחזקת המשתמר מותר אם

הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רבן שמעון בן
גמליאל אומר כדי שיפתח את החבית ויגוף ותיגוב: המניח יינו
בקרן או בספינה והלך לו בקפנדריא נכנס למדינה ורחץ
מותר: אם הודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רבן
שמעון בן גמליאל אומר כדי שיפתח את החבית ויגוף ותיגוב:
המניח נכרי בחנות אף על פי שיצא ונכנס מותר ואם הודיעו
שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רבן שמעון בן גמליאל
אומר כדי שיפתח את החבית ויגוף ותיגוב: היה אוכל עמו על
השולחן והניח לגינין על השולחן ולגין על הדולבקי והניחו ויצא
מה שעל השולחן אסור שעל הדולבקי מותר ואם אמר לו הוי
מוזג ושותה אף שעל הדולבקי אסור חביות פתוחות אסורות
סתומות מותרות כדי שיפתח ויגוף ותיגוב: גמ' היכי דמי
בחזקת המשתמר כדתניא הרי שהיו חמריו ופועליו טעונין
טהרות אפילו הפליג מהן יותר ממיל טהרותיו טהורות ואם
אמר להן לכו ואני בא אחריכם כיון שנתעלמה עינו מהם
טהרותיו טמאות: מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא אמר רב
יצחק רישא במטהר חמריו ופועליו לכך: אי הכי סיפא נמי אין
עם הארץ מקפיד על מגע חבירו אי הכי אפילו רישא נמי נימא
הכי: אמר רבא:

28. Kiddushin 46b

ושמע מינה מעות בעלמא חוזרים: איתמר המקדש אחותו רב
אמר מעות חוזרים ושמואל אמר מעות מתנה רב אמר מעות
חוזרים אדם יודע שאין קידושין תופסין באחותו וגמר ונתן
לשום פקדון ולימא לה לשום פקדון סבר לא מקבלה: ושמואל
סבר מעות מתנה אדם יודע שאין קידושין תופסין באחותו
וגמר ונתן לשום מתנה ונימא לה לשום מתנה סבר כסיפא לה
מילתא: מתיב רבינא המפריש חלתו קמח אינו חלה וגזל ביד
כהן ואמאי גזל ביד כהן נימא אדם יודע שאין מפרישים חלה
קמח ונתן לשם מתנה: שאני התם דנפיק חורבה מינה זימנין
דאית ליה לכהן פחות מחמש רבעים קמח והאי אליש ליה
בהדי הדדי וקסבר נתקנה עיסתו ואתי למיכלה בטיבלה:
והאמרת אדם יודע שאין מפרישים חלה קמח יודע ואינו יודע
יודע שאין מפריש חלה קמח ואינו יודע דסבר טעמייהו מאי
משום טירחא דכהן וטירחא דכהן אחילתיה: ותיהוי תרומה
ולא תאכל עד שיוציא עליה חלה ממקום אחר מי לא תנן מן
הנקוב על שאינו נקוב תרומה ולא תאכל עד שיוציא עליה
תרומה ומעשר ממקום אחר: בתרי מני צאית בחד מנא לא
צאית: ואיבעית אימא לעולם כהן מיצת ציית וקסבר בעל הבית
נתקנה עיסתו ואתי למיכל בטיבלא: והאמרת אדם יודע שאין
מפרישין חלה קמח יודע ואינו יודע שאין מפרישין חלה

קמח ואינו יודע דסבר טעמא מאי משום טירחא דכהן טירחא
דכהן קבלה עליה: ותיהוי תרומה ויחזור ויתרום מי לא תנן
משאינו נקוב על הנקוב תרומה ויחזור ויתרום הא אוקימנא
בתרי מאני צאית בחד מנא לא צאית: ולא צאית והתנן התורם
קישות ונמצא מרה אבטיח ונמצאת סרוח תרומה ויחזור
ויתרום שאני התם דמדאורייתא תרומה מעליא היא: מדרבי
אלעאי דאמר רבי אלעאי מנין לתורם מן הרעה על היפה
שתרומתו תרומה שנאמר ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את
חלבם אם אינו קדוש נשיאות חטא למה מכאן לתורם מן הרעה
על היפה שתרומתו תרומה: אמר רבא:

29. Yevamot 101b

שנאמר כלך יפה רעיתי ומום אין בך ואידך ההוא לעיני מאי
עביד ליה ההוא לכדרבא הוא דאתא דאמר רבא צריכי דייני
למיחזי רוקא דקא נפיק מפומא דיבמה דכתיב לעיני הזקנים
וירקה: ואידך נמי מיבעי ליה לכדרבא אין הכי נמי ואלא
הדיוטות מנא ליה נפקא מבישראל ישראל כל דהו: ואידך האי
ישראל מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתני רב שמואל בר יהודה
בישראל בבית דין של ישראל ולא בבית דין של גרים: ואידך
בישראל אחרינא כתיב ואידך מיבעי ליה לכדתניא אמר רבי
יהודה פעם אחת היינו יושבין לפני רבי טרפון ובאה יבמה

לחלוץ ואמר לנו ענו כולכם חלוץ הנעל: ואידך מונקרא נפקא:
אלא מעתה וקראו שנים ודברו שנים הכי נמי לרבי יהודה הרי
כאן תשעה לרבנן הרי כאן שבעה: ההוא מיבעי ליה לכדתניא
וקראו לו ולא שלוחם ודברו אליו מלמד שמשיאין לו עצה
ההוגנת לו שאם היה הוא ילד והיא זקנה הוא זקן והיא ילדה
אומרים לו מה לך אצל ילדה מה לך אצל זקנה כלך אצל
שכמותך ואל תכניס קטטה לתוך ביתך: אמר רבא אמר רב
נחמן הלכה חליצה בשלשה הואיל וסתם לן תנא כוותיה אמר
ליה רבא לרב נחמן אי הכי מיאון נמי דתנן המיאון והחליצה
בשלשה: וכי תימא הכי נמי והתניא מיאון בית שמאי אומרים
בית דין מומחין ובית הלל אומרים בבית דין ושלא בבית דין
אלו ואלו מודים שצריך שלשה רבי יוסי ברבי יהודה ורבי
אלעזר ברבי יוסי מכשירין בשנים ואמר רב יוסף בר מניומי
אמר רב נחמן הלכה כאותו הזוג: התם חד סתמא והכא תרי
סתמי התם נמי תרי סתמי נינהו דתנן מיאנה או שחלצה בפניו
ישאנה מפני שהוא בבית דין: אלא התם תרי סתמי הכא
תלתא סתמי: מכדי הא סתמא והא סתמא מה לי חד סתם מה
לי תרי סתם מה לי תלתא אלא אמר רב נחמן בר יצחק הואיל
וסתם במקום מחלוקת: דתנן סמיכת זקנים ועגלה ערופה
בשלשה דברי רבי יוסי רבי יהודה אומר בחמשה החליצה

והמיואונין בשלשה ולא קפליג רבי יהודה שמע מינה הדר ביה
 רבי יהודה שמע מינה: אמר רבא צריכי דייני למיקבע דוכתא
 דכתיב ועלתה יבמתו השערה אל הזקנים רב פפא ורב הונא
 בריה דרב יהושע עבדי עובדא בחמשה כמאן כרבי יהודה והא
 הדר ביה לפרסומי מילתא: רב אשי איקלע לבי רב כהנא אמר
 ליה סליק מר לגבן למלווי בי חמשה אמר רב כהנא הוה
 קאימנא קמיה דרב יהודה ואמר לי תא סק לזירזא דקני
 לאיצטרופי בי חמשה אמרו לו למה לי חמשה אמר להו כי
 היכי דליפרסם מילתא: רב שמואל בר יהודה הוה קאי קמיה
 דרב יהודה אמר ליה סק תא לזירזא דקני לאצטרופי בי חמשה
 לפרסומי מילתא אמר ליה תנינא בישראל בבית דין ישראל
 ולא בבית דין של גרים ואנא גר אנא: אמר רב יהודה כגון רב
 שמואל בר יהודה מפיקנא ממונא אפומיה מפיקנא סלקא
 דעתך והא על פי שנים עדים אמר רחמנא אלא מרענא שטרא
 אפומיה: אמר רבא:

30. Berakhot 50a

אף ברכו ומכל מקום נברך עדיף דאמר רב אדא בר אהבה
 אמרי בי רב תנינא ששה נחלקין עד עשרה: אי אמרת בשלמא
 נברך עדיף משום הכי נחלקין אלא אי אמרת ברכו עדיף אמאי
 נחלקין אלא לאו שמע מינה נברך עדיף שמע מינה: תניא נמי

הכי בין שאמר ברכו בין שאמר נברך אין תופסין אותו על כך
והנקדנין תופסין אותו על כך ומברכותיו של אדם ניכר אם
תלמיד חכם הוא אם לאו כיצד רבי אומר ובטובו הרי זה
תלמיד חכם ומטובו הרי זה בור: אמר ליה אביי לרב דימי
והכתיב ומברכתך יברך את בית עבדך לעולם בשאלה שאני
בשאלה נמי הכתיב הרחב פיך ואמלאהו ההוא בדברי תורה
כתיב: תניא רבי אומר בטובו חיינו הרי זה תלמיד חכם חיים
הרי זה בור נהרבלאי מתני איפכא ולית הילכתא כנהרבלאי:
אמר רבי יוחנן נברך שאכלנו משלו הרי זה תלמיד חכם למי
שאכלנו משלו הרי זה בור: אמר ליה רב אחא בריה דרבא
לרב אשי והא אמרינן למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים
האלו אמר ליה התם מוכחא מילתא מאן עביד ניסי קודשא
ברוך הוא: אמר רבי יוחנן ברוך שאכלנו משלו הרי זה תלמיד
חכם על המזון שאכלנו הרי זה בור: אמר רב הונא בריה דרב
יהושע לא אמרן אלא בשלשה דליכא שם שמים אבל בעשרה
דאיכא שם שמים מוכחא מילתא כדתנן כענין שהוא מברך כך
עונין אחריו ברוך ה' אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב
הכרובים על המזון שאכלנו: אחד עשרה ואחד עשרה רבוא:
הא גופא קשיא אמרת אחד עשרה ואחד עשרה רבוא אלמא
כי הדדי נינהו והדר קתני במאה אומר באלף אומר ברבוא

אומר: אמר רב יוסף לא קשיא הא רבי יוסי הגלילי הא רבי עקיבא דתנן רבי יוסי הגלילי אומר לפי רוב הקהל הם מברכין שנאמר במקלות ברכו אלהים אמר רבי עקיבא מה מצינו בבית הכנסת וכו': ורבי עקיבא האי קרא דרבי יוסי הגלילי מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא היה רבי מאיר אומר מנין שאפילו עוברין שבמעיי אמן אמרו שירה על הים שנאמר במקלות ברכו אלהים ה' ממקור ישראל ואידך ממקור נפקא: אמר רבא הלכה כרבי עקיבא רבינא ורב חמא בר בוזי אקלעו לבי ריש גלותא קם רב חמא וקא מהדר אבי מאה אמר ליה רבינא לא צריכת הכי אמר רבא הלכה כרבי עקיבא: אמר רבא כי אכלינן רפתא בי ריש גלותא מברכינן שלשה שלשה וליברכו עשרה עשרה שמע ריש גלותא ואיקפד וניפקו בברכתא דריש גלותא אידי דאוושו כולי עלמא לא שמעי: אמר רבה תוספאה הני שלשה דכרכי רפתא בהדי הדדי וקדים חד מינייהו ובריך לדעתיה אינון נפקין בזמון דידיה איהו לא נפיק בזמון דידהו לפי שאין זמון למפרע: רבי ישמעאל אומר: רפרם בר פפא אקלע לבי כנישתא דאבי גיבר קם קרא בספרא ואמר ברכו את ה' ואשתיק ולא אמר המבורך אוושו כולי עלמא ברכו את ה' המבורך אמר רבא פתיא אוכמא בהדי פלוגתא למה לך ועוד הא נהוג עלמא כרבי ישמעאל:

מתני' שלשה שאכלו כאחת אינן רשאים ליחלק וכן ארבעה
וכן חמשה ששה נחלקין עד עשרה ועשרה אין נחלקין עד
עשרים: שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד בזמן שמקצתן
רואין אלו את אלו הרי אלו מצטרפין לזמון ואם לאו אלו
מזמנין לעצמן ואלו מזמנין לעצמן: אין מברכין על היין עד שיתן
לתוכו מים דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים מברכין: גמ'
מאי קא משמע לן תנינא חדא זימנא שלשה שאכלו כאחת
חייבין לזמן: הא קא משמע לן כי הא דאמר רבי אבא אמר
שמואל שלשה שישבו לאכול כאחת ועדין לא אכלו אינן
רשאים ליחלק: לישנא אחריןא אמר רבי אבא אמר שמואל
הכי קתני שלשה שישבו לאכול כאחת אף על פי שכל אחד
ואחד אוכל מכרו אינן רשאים ליחלק אי נמי כי הא דרב הונא
דאמר רב הונא שלשה שבאו משלש חבורות אינן רשאים
ליחלק: אמר רב חסדא והוא שבאו משלש חבורות של שלשה
בני אדם: אמר רבא:

31. Bava Kamma 101b

רבא רמי תנן בגד שצבעו בקליפי ערלה ידלק אלמא חזותא
מילתא היא ורמינהי רביעית דם שנבלעה בבית הבית טמא
ואמרי לה הבית טהור ולא פליגי הא בכלים דהוון מעיקרא הא
בכלים דאתו לבסוף: נבלעה בכסות רואין אם מתכבסת

הכסות ויוצא ממנה רביעית דם טמאה ואם לאו טהורה: אמר
רב כהנא מקולי רביעיות שנו כאן בדם תבוסה דרבנן: רבא
רמי תנן ממין הצובעין ספיחי סטים וקוצה יש להן שביעית
ולדמיהן שביעית יש להן ביעור ולדמיהן ביעור אלמא עצים יש
בהן משום קדושת שביעית: ורמינהי עלי קנים ועלי גפנים
שגיבון בחבא על פני השדה לקטן לאכילה יש בהן משום
קדושת שביעית לעצים אין בהן משום קדושת שביעית: ומשני
אמר קרא לאכלה במי שהנאתו וביעורו שוין יצאו עצים
שהנאתן אחר ביעורן: והא איכא עצים דמשחן דהנאתן
וביעורן שוין: אמר רבא:

32. Bava Metzia 32a

תרי מגו תלתא ואי נמי תרי סהדי דפלגת באפי בי תלתא:
אמר ליה מנא לך הא אמר ליה דתנן אם יש בית דין מתנה
בפניהם אין שם בית דין בפני מי יתנה שלו קודם: אמר ליה מי
דמי התם דמפיק ממונא מהאי ומותיב להאי בעינן בית דין
אבל הכא דידיה שקלי גילוי מילתא בעלמא הוא בתרי סגי ליה
תדע דתנן אלמנה מוכרת שלא בפני בית דין: אמר ליה אביי
ולאו מי אתמר עלה אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן
אלמנה אינה צריכה בית דין של מומחין אבל צריכה בית דין
של הדיוטות: מתני' מצאה ברפת אין חייב בה ברשות הרבים

חייב בה ואם היתה בבית הקברות לא יטמא לה אם אמר לו
אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר לא ישמע לו: פרק וטען
פרק וטען אפילו ארבעה וחמישה פעמים חייב שנאמר עזב
תעזב: הלך וישב לו ואמר הואיל ועליך מצוה אם רצונך לפרוק
פרוק פטור שנאמר עמו אם היה זקן או חולה חייב: מצוה מן
התורה לפרוק אבל לא לטעון רבי שמעון אומר אף לטעון: רבי
יוסי הגלילי אומר אם היה עליו יתר על משאו אין זקוק לו
שנאמר תחת משאו משאוי שיכול לעמוד בו: גמי אמר רבא
רפת שאמרו אינה מתעה ואינה משמרת אינה מתעה מדקתני
אינו חייב בה ואינה משמרת מדאיצטריך למיתני אינו חייב
בה: דאי סלקא דעתך משמרת השתא משכח לה אבראי
מעייל לה לגואי משכח לה מגואי מבעיא אלא שמע מינה
אינה משמרת שמע מינה: מצאה ברפת אינו חייב אמר רבי
יצחק והוא שעומדת תוך לתחום מכלל דברשות הרבים
ואפילו בתוך התחום נמי חייב: איכא דמתני לה אסיפא
ברשות הרבים חייב בה אמר רבי יצחק והוא שעומדת חוץ
לתחום מכלל דברפת אפילו עומדת חוץ לתחום נמי אינו חייב
בה: בבית הקברות לא יטמא לה תנו רבנן מנין שאם אמר לו
אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר שלא ישמע לו שנאמר
איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' כולכם

חייבין בכבודי: טעמא דכתב רחמנא את שבתותי תשמרו הא
לאו הכי הוה אמינא צייתא ליה ואמאי האי עשה והאי לא
תעשה ועשה ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה:
איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל והוקש כיבוד אב ואם
לכבודו של מקום שנאמר כאן כבד את אביך ואת אמך ונאמר
להלן כבד את ה' מהונך הלכך לציית ליה קא משמע לן דלא
לשמע ליה: מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון מאי אבל
לא לטעון אילימא אבל לא לטעון כלל מאי שנא פריקה דכתיב
עזב תעזב עמו טעינה נמי הכתיב הקם תקים עמו: אלא מצוה
מן התורה לפרוק בחנם ולא לטעון בחנם אלא בשכר רבי
שמעון אומר אף לטעון בחנם תנינא להא דתנו רבנן פריקה
בחנם טעינה בשכר רבי שמעון אומר זו וזו בחנם: מאי
טעמייהו דרבנן דאי סלקא דעתך כרבי שמעון לכתוב רחמנא
טעינה ולא בעי פריקה ואנא אמינא ומה טעינה דלית בה צער
בעלי חיים וליכא חסרון כיס חייב פריקה דאית בה צער בעלי
חיים וחסרון כיס לא כל שכן אלא למאי הלכתא כתביה
רחמנא לומר לך פריקה בחנם טעינה בשכר: ורבי שמעון מאי
טעמא משום דלא מסיימי קראי: ורבנן אמאי לא מסיימי קראי
הכא כתיב רובץ תחת משאו התם כתיב נופלין בדרך דרמו
אינהו וטעונייהו באורחא משמע ורבי שמעון נופלין בדרך

אינהו וטעונייהו עלוייהו משמע: אמר רבא:

33. Zevachim 44b

הרי לוג [הבא] בפני עצמו דלכולי עלמא מתנותיו שרו ליה ולא מפגלין ליה דתניא לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול מפני שדם מתירו לבהונות דברי רבי מאיר: אמרו לו לרבי מאיר והלא אדם מביא אשמו עכשיו ולוג מיכן ועד עשרה ימים אמר להן אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם: אלא אמר רבי ירמיה לעולם רבי מאיר היא וסמי מיכן נסכים אמר אביי לעולם לא תסמי ותנא לוג הבא עם האשם והוא הדין לנסכים הבאין עם הזבח והדר תנא נסכים הבאין בפני עצמן והוא הדין ללוג הבא לפני עצמו: חטאת העוף דמה מתיר את בשרה לכהנים מנא הני מילי דתני לוי: כל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא מן האש כתב רחמנא והאי לאו מותר מן האש הוא קא משמע לן: לכל מנחתם לרבות מנחת עומר ומנחת הקנאות סלקא דעתך אמינא ואכלו אותם אשר כפר בהם ומנחת העומר להתיר אתיא ומנחת קנאות לברר עון קאתיא קא משמע לן: ולכל חטאתם לרבות חטאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא: לכל אשמים לרבות אשם נזיר ואשם מצורע סלקא דעתך אמינא להכשיר קאתו קא משמע לן: אשם מצורע בהדיא

כתיב ביה אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע: אשר ישיבו
זה גזל הגר לך הוא שלך יהיה אפילו לקדש בו את האשה:
תניא רבי אלעזר אומר משום רבי יוסי הגלילי פיגל בדבר
הנעשה בחוץ פיגל בדבר הנעשה בפנים לא פיגל: כיצד היה
עומד בחוץ ואמר הריני שוחט להזות מדמו למחר לא פיגל
שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים לא פיגל היה עומד
בפנים ואמר הריני מזה על מנת להקטיר אימורים ולשפוך
שירים למחר לא פיגל שמחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ:
אבל היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחט לשפוך שירים למחר
או להקטיר אימורים למחר פיגל שמחשבה בחוץ בדבר
הנעשה בחוץ: אמר רבי יהושע בן לוי מאי קרא כאשר יורם
משור זבח השלמים וכי מה למדנו משור זבח השלמים מעתה:
אלא מקיש פר כהן משיח לשור זבח השלמים מה שור זבח
השלמים עד שיהו מעשיו ומחשבותיו על מזבח החיצון אף פר
כהן משיח עד שיהו מחשבותיו ומעשיו על המזבח החיצון:
אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח אמר רב הלכה כרבי אלעזר
שאמר משום רבי יוסי: אמר רבא:

34. Gittin 28a

או שמצאו בין כליו אפילו לזמן מרובה כשר: איתמר רב יהודה
אמר שמואל הלכה שלא שהה אדם שם רבה בר בר חנה

אמר רב יצחק בר שמואל הלכה שלא עבר אדם שם: לימא
מר הלכה כמר ומר הלכה כמר משום דאפכי להו: מצאו
בחפיסה או בדלוסקמא מאי חפיסה אמר רבה בר בר חנה
חמת קטנה מאי דלוסקמא טליקא דסבי: מתני' המביא גט
והניחו זקן או חולה נותן לה בחזקת שהוא קיים: בת ישראל
הנשואה לכהן והלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה
בחזקת שהוא קיים השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין
אותה בחזקת שהוא קיים: גמ' אמר רבא לא שנו אלא זקן
שלא הגיע לגבורות וחולה שרוב חולים לחיים אבל זקן שהגיע
לגבורות וגוסס שרוב גוססין למיתה לא: איתיביה אביי המביא
גט והניחו זקן אפילו בן מאה שנה נותן לה בחזקת שהוא קיים
תויבתא: ואי בעית אימא כיון דאיפליג איפליג: רמי ליה אביי
לרבה תנן המביא גט והניחו זקן או חולה נותן לה בחזקת
שהוא קיים ורמינהו הרי זה גיטך שעה אחת קודם למיתתו
אסורה לאכול בתרומה מיד: אמר ליה תרומה אגיטין קא
רמית תרומה אפשר גט לא אפשר: ורמי תרומה אתרומה תנן
בת ישראל הנשואה לכהן והלך בעלה למדינת הים אוכלת
בתרומה בחזקת שהוא קיים: ורמינהו הרי זה גיטך שעה אחת
קודם מיתתו אסורה לאכול בתרומה מיד: אמר רב אדא בריה
דרב יצחק שאני התם שהרי אסרה עליו שעה אחת קודם

מיתתו מתקיף לה רב פפא ממאי דאיהו מיית ברישא דלמא
איהי מייתא ברישא: אלא אמר אביי לא קשיא הא רבי מאיר
דלא חייש למיתה הא רבי יהודה דחייש למיתה: דתנן הלוקח
יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן
תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיחל ושותה
מיד דברי רבי מאיר: רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אוסרין:
רבא אמר:

35. Kiddushin 66a

שורך נרבע והלה שותק נאמן ותנא תונא ושנעבדה בו עבירה
ושהמית על פי עד אחד או על פי הבעלים נאמן האי על פי עד
אחד היכי דמי אי דקא מודו בעלים היינו על פי הבעלים אלא
לאו דשתיק: וצריכא דאי אשמעינן הך קמייתא אי לאו דקים
ליה בנפשיה דעבד חולין בעזרה לא הוה מייתי: אבל נטמאו
טהרותיך מימר אמרינן האי דשתיק דסבר חזי ליה בימי
טומאתו: ואי אשמעינן הא משום דקא מפסיד ליה בימי
טהרתו אבל שורו נרבע מימר אמר כל השוורים לאו לגבי
מזבח קיימי צריכא: איבעיא להו אשתו זינתה בעד אחד
ושותק מהו אמר אביי נאמן רבא אמר אינו נאמן הוי דבר
שבערוה ואין דבר שבערוה פחות משנים: אמר אביי מנא
אמינא לה דהווא סמיא דהוה מסדר מתנייתא קמיה דמר

שמואל יזמא חד נגה ליה ולא הוה קאתי שדר שליחא
אבתריה אדאזיל שליח בחדא אורחא אתא איהו בחדא כי
אתא שליח אמר אשתו זינתה אתא לקמיה דמר שמואל אמר
ליה אי מהימן לך זיל אפקה ואי לא לא תפיק: מאי לאו אי
מהימן עלך דלאו גזלנא הוא ורבא אי מהימן לך כבי תרי זיל
אפקה ואי לא לא תפקה: ואמר אביי מנא אמינא לה דתניא
מעשה בינאי המלך שהלך לכוחלית שבמדבר וכיבש שם
ששים כרכים ובחזרתו היה שמח שמחה גדולה וקרא לכל
חכמי ישראל אמר להם אבותינו היו אוכלים מלוחים בזמן
שהיו עסוקים בבנין בית המקדש אף אנו נאכל מלוחים זכר
לאבותינו והעלו מלוחים על שולחנות של זהב ואכלו: והיה
שם אחד איש לץ לב רע ובליעל ואלעזר בן פועירה שמו
ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך ינאי המלך לבם של
פרושים עליך ומה אעשה הקם להם בציץ שבין עיניך הקים
להם בציץ שבין עיניו: היה שם זקן אחד ויהודה בן גדידיה שמו
ויאמר יהודה בן גדידיה לינאי המלך ינאי המלך רב לך כתר
מלכות הנח כתר כהונה לזרעו של אהרן שהיו אומרים אמו
נשבת במודיעים ויבוקש הדבר ולא נמצא ויבדלו חכמי
ישראל בזעם: ויאמר אלעזר בן פועירה לינאי המלך ינאי
המלך הדיוט שבישראל כך הוא דינו ואתה מלך וכהן גדול כך

הוא דינך ומה אעשה אם אתה שומע לעצתי רומסם ותורה
מה תהא עליה הרי כרוכה ומונחת בקרן זוית כל הרוצה
ללמוד יבוא וילמוד: אמר רב נחמן בר יצחק מיד נזרקה בו
מינות דהוה ליה למימר תינח תורה שבכתב תורה שבעל פה
מאי מיד ותוצץ הרעה על ידי אלעזר בן פועירה ויהרגו כל
חכמי ישראל והיה העולם משתומם עד שבא שמעון בן שטח
והחזיר את התורה ליושנה: היכי דמי אילימא דבי תרי אמרי
אישתבאי ובי תרי אמרי לא אישתבאי מאי חזית דסמכת אהני
סמוך אהני: אלא בעד אחד וטעמא דקא מכחשי ליה בי תרי
הא לאו הכי מהימן: ורבא לעולם תרי ותרי וכדאמר רב אחא
בר רב מניומי בעדי הזמה הכא נמי בעדי הזמה: ואיבעית
אימא כדרבי יצחק דאמר רבי יצחק שפחה הכניסו תחתיה:
אמר רבא: